A KÁRPÁTOKTÚL LE AZ ALDUNÁIG
EGY BŐSZ ÜVÖLTÉS, EGY VAD ZIVATAR!
SZÉTSZÓRT HAJÁVAL, VÉRES HOMLOKÁVAL
ÁLL A VIHARBAN MAGA A MAGYAR.
(Petőfi)

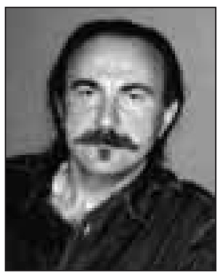
TESTVÉR! OLVASD A HUNGARISTA SZELLEM LAPJÁT!

SZITTYAKÜRT

A HUNGÁRIA SZABADSÁGHARCOS MOZGALOM LAPJA

44. ÉVFOLYAM 6. SZÁM | 2005. NOVEMBER–DECEMBER | ÁRA: 2,25 US dollár

Dobszay Károly

SZITTYAKÜRT

Maroknyi áldozatkész magyar menekült jóvoltából 1962. októberében szólalt meg először valahol Amerikában, hogy az elárult és levert 1956-os forradalom és szabadságharc okozta letargiából felrázza az emigrációba kényszerített nemzethű magyarságot és hogy világgá kiáltsa: **MI HARCOLUNK TOVÁBB!** Az első szám vezércikkében Polgár Lajos eképpen adta meg a lap irányvonalát:

„Legyen ez az újság a hungarista seregek harcos hangja. Legyen ébresztő az alvók, a kábultak és elfáradtak felé. Legyen kiáltás a nagyvilágba a magyar nemzetet ért igazságtalanságok orvoslására. Legyen figyelmeztetés ellenségeink felé, hogy a magyar virtusosság és a magyar harcakarat nem halt ki még belőlünk. Legyen szívet és lelket emelő irodalom, hogy szavai nyomán öntudatos magyarság fejlődjék ki az emigrációban. Legyen vészkiáltás, amely végszükségben egy táborba kovácsolja árva kis Hazánk hűséges fiait és leányait. S ha a nagy pillanat elkövetkezik, ez adjon jelt a döntő rohamra."

Azóta nagyon sok dolog történt a világban, de ennek az írásnak a mondanivalója – sajnos – ma is ugyanolyan aktuális, ha nem aktuálisabb, mint annakidején. A SZITTYAKÜRT azóta már valódi sajtótörténelmet írt és rég fogalomnak számít. A nemzeti emigráció olyan mindmáig agyonhallgatott szellemi nagyságai tisztelték meg egykoron írásaikkal, mint **Fiala Ferenc, Marschalkó Lajos, Dr. literáti Vágó Pál, Markóné Katonka Mária, Baráth Tibor, Wass Albert** és még sorolhatnánk a végtelenségig. És mindezek mögött a kezdetek kezdetétől mind a mai napig ott állt és áll sziklaként **Major Tibor** főszerkesztő és a **Hungária Szabadságharcos Mozgalom**. Nekik köszönhető, hogy a lap – a nemzeti emigráció egykori legendás szócsövei közül egyedül – még ma is él, sőt ma már nem csak az emigrációs magyarsághoz, hanem minden hazáját szerető magyarhoz eljut a hangja, éljen az anyaországban, az elrabolt területeken vagy a nagyvilág bármely szögletében.

Talán történelme során még soha nem volt a magyarság olyan szellemi letargiában, mint napjainkban, és ezért talán soha nem volt még ekkora szükség arra, hogy ebből a letargiából felrázzák. A SZITTYAKÜRT továbbra is ébresztő szeretne lenni az alvók, a kábultak, az elfáradtak és a kishitűek felé. Kiáltás és figyelmeztetés a magyarság esküdt ellenségeinek, hogy nem kapitulálunk, számon tartjuk az ellenünk elkövetett bűnöket és nem hiszünk a hazugságoknak még akkor sem, ha azokat naponta sulykolják agyunkba a politikailag korrektnek kikiáltott tömegtájékoztatás terroristái, sőt még akkor sem, ha ezért ma a szabad emberi gondolkodás megcsúfolásaként börtönnel sújthat bennünket a pünkösdi királyság bűvöletében élő hatalom.

Egy velejéig hazug világban élünk. Az emberiség történelme folyamán még soha nem hazudhattak büntetlenül annyit, mint napjainkban. Hazudik a TV, hazudik a rádió, hazudnak az újságok, hazudnak a történészek és természetesen hazudnak a politikusok is. Gyermekeink már az iskolában szívják magukba a hazugságot. Olyan világban élünk, ahol a hazugságot törvény védi és hajtóvadászat folyik mindenki ellen, aki kételkedni merészel egy önkiválasztott kisebbség gátlástalan hatalmának jogosságában és igazságosságában. A demokrácia álarca mögé bújt holocaust-maffia terrorizálja a tehetetlenné és védtelenné züllesztett milliós tömegeket és jaj annak, aki önálló gondolkodási képességét a több évtizedes átnevelés hatására sem hajlandó feladni. Pusztulnia kell, mert így kívánja a mindent elnyelni akaró moloch, aki győzelmi mámorában még a szenvedés jogát is kisajátította magának. Csak és egyedül az ő nagyon is megkérdőjelezhető szenvedéseiről fabrikálhat legendákat a világ, csak az ő szobraik állhatnak minden utcasarkon és csak őróluk zenghet a költő éneket.

Aki a SZITTYAKÜRT első vezércikkét papírra vetette és egész életét a magyar szellem szolgálatának szentelte, ma – 89 évesen – maga is üldözött emberré vált, akit koholt vádakkal egy hamis mártíromság ki tudja már hányadszori bizonygatására szeretnének felhasználni, hogy ezáltal újabb és újabb sarcot vethessenek ki a „bűnös nemzetnek" kikiáltott magyarságra. Hatvan esztendővel a második világháború befejezése után tízezer eurós fejpénzek reményében folyik a hajtóvadászat a már ezerszer megbüntetett és kifosztott egykori ellenfelek vélt vagy valós prominensei után. Ugyanakkor a százmilliós nagyságrendű áldozatot eredményező és bizonyítottan zsidó gyökerű kommunizmus emberirtásainak felelősei, haszonélvezői, társutasai nemhogy büntetlenül vészelhették át az állítólagos változásokat, hanem összerabolt vagyonuk segítségével jelenleg is az élet napos oldalán sütkérezhetnek. Sőt továbbra is ők szabhatják meg, hogy ki a jó és ki a rossz.

A mesterségesen elbutított és a globalizáció rabszolgaságában tobzódó „haladó" világ vesztébe rohan. Akik hazugságokra építik birodalmukat, azoknak hatalma az igazság kimondásával kártyavárként omlik össze. Mert az idők méhében már megfogant egy új nemzeti és szocialista forradalom parancsoló szükségessége, hogy felnőve és megerősödve véget vessen a Sátán birodalmának és valódi igazságosságra alapozott békét hozzon végre a jóakaratú emberiségre.

A SZITTYAKÜRT nem pártlap vagy valamely érdekcsoport szócsöve, hanem az ezerszer meggyalázott, sárba tiport, de soha le nem győzött örök hungarista szellem hangja kíván lenni a nagy magyar éjszakában. Hirdetve az örök magyar igazságot, szakadatlanul idézve a mindmáig agyonhallgatott valódi szellemi óriásaink igéit, tisztelve valódi mártírjaink és hősi halottaink emlékét, de megalkuvás nélkül harcolva az álnemzeti szélhámosok, a köpönyegforgatók, a hamis próféták, a történelemhamisítók, a nemzet testén élősködők és hazaárulók siserehada ellen. Nem faji vagy vallási hovatartozás vagy besorolás alapján, hanem az örök emberi és örök magyar erkölcsi értékek, a hazaszeretet, a becsületesség, a tisztesség zászlajának lobogtatásával. Ehhez a küzdelemhez kérjük olvasóink támogatását.

Major Tibor:

1956. NOVEMBER 4.

SZABADSÁGHARCUNK GYÁSZNAPJA

Az 1956-os nemzeti forradalom és szabadságharc szellemi és lelki indítékait az 1945-ben elvesztett szabadság és állami függetlenség visszaszerzésének akaratában jelölhetjük meg.

Az országvesztést követően, a legördült „vasfüggöny" mögött a kommunista diktatúra könyörtelen elszántsággal irtotta „háborús bűnös" magyar népünket, az előző évek politikai emlékeit és hagyatékait. Nem kímélve az európai szellemiséget, az Európát formáló krisztusi gondolatot, évezredes hagyományörökségünket sem. A Kárpát-medence ismételt feldarabolását a diktatúra szorgalmazta a legtürelmetlenebbül.

A két világháború győztesei olyan békeszerződéseket teremtettek, amelyek diktátumok voltak, s még távolról sem számíthatnak olyan szerződéseknek, amellyel a háborúval felkavart regionális és kontinentális érdekellentétek igazságos lecsillapítására és kiegyenlítésére törekedtek volna. Megborzad az ember, ha az első világháborút követő „békemű" egyik megalkotójának, Lloyd George-nak, Anglia akkori háborús miniszterelnökének szavait olvassa: *„Voltak olyan szövetségeseink, akiknek minden bizonyítéka hazug volt és meghamisított. Hamis alapokon döntöttünk."* (Idézet a Queen's Hall-ban 1928. október 17-én mondott beszédéből.)

Az 1956. október-novemberi magyar szabadságharc a második világháborút követő korszak kimagasló világpolitikai mérföldköve. A Szovjetunió összeomlása erre a mérföldkőre vezethető vissza.

A magyarok szabadságharca nyilvánvalóvá tette, hogy a szovjet és kommunista előnyomulás a második világháború végével elérte és túllépte tetőpontját, hanyatlása megkezdődött. Lelepleződött az orosz és a vasfüggöny mögötti országok kommunista pártjainak számbeli és értékbeli gyengesége a világ előtt.

A magyar nép törhetetlen szabadságszeretete indította el a történelmi eseményeket, megcsonkítván azt a kommunista Szovjetuniót, amelynek erejét a demokratikus külvilág polgári kényelme és kishitűsége éveken át hajlandó volt túlbecsülni. A vörös bálvány megrendülésével megindult a bomlás véres barbarizmussá és gyarmatosító terroruralommá fajuló marxista-bolsevista világnézet hatalomszervezetében, a világtörténelem legborzalmasabb rabszolgaállamában, a közel száz nemzetiséget rabláncra fűző szovjet kolosszusban.

Elképesztő az a megalázkodás, amellyel a második világháború közepén az angolszász-amerikai hadviselők még azokat a kisebb európai nemzeteket is felszólították az *„érdemszerzésre"*, amelyek Németország oldalán a moszkovita bolsevizmus Európa-ellenes rohamának visszaverése és a nyugati keresztény kulturális közösség megoltalmazása érdekében harcoltak. Az ajánlatban „érdemnek" minősült az a disszidáció és árulás, amely a bolsevista Vörös Hadsereg győzelmi esélyeit növelte, s bűnnek az a magatartás, amely a vörös csillag gyarmatosításának és templomokat romboló országdúlásainak ellenállt.

1956. november 4-én véget ért a magyar szabadság rövid pár napja. Budapest határában megjelentek a szovjet tankok, benyomultak a város szívéig. Útjukat szétlőtt házsorok és fiatal halottak százai jelezték. A szabadságot, amelyért egy nemzet áldozta magát, vérbe fullasztották. A lelkierő, mely a férfiak puszta öklét, gyenge nők és ártatlan gyermekek kezét a páncélos szörnyetegekre emelte, elbukott a túlerővel szemben.

„Mi mindnyájan, akik hiszünk a szabadság és az igazság győzelmében a zsarnokság fölött, valamennyien jól tudjuk" – mondta *Austin J. App* amerikai tanár Philadelphiában, a Valley Forge-ban megtartott emlékünnepélyen –, *„hogy a magyar szabadságharcosok 1956-ban az egész világon a szabad emberek szívében a szabadság fáklyáit gyújtották fel. Az USA és az ENSZ 1956-ban eljátszották utolsó esélyüket, hogy a vasfüggönyt hátrább tolják. Átlagosan ismert az a tény, hogy míg a Radio Free Europe és az Amerika Hangja a magyar szabadságharcosokat bátorította és lelkesítette, addig az USA semmiféle formában nem segítette a magyar szabadságharcosokat."*

Dr. Oliver egyetemi tanár a „Free Entrepzizee" folyóirat hasábjain érdekes titokról lebbentette fel a fátylat a magyar szabadságharccal kapcsolatban:

„Mi amerikaiak vertük le tulajdonképpen a magyar szabadságharcot" – írja többek között. *„A mi titkos szolgálatunk, amely soha sem szokott fellépni a kommunisták ellen, azonnal tiltakozott, midőn a szabadságharc alatt Nyugat-Németország szerződést írt alá a spanyolokkal. Eszerint megengedték volna, hogy a Magyarországról visszarepülő gépek leszállhatnak és tankolhatnak Nyugat-Németországban. Franco ugyanis mozgósította a Kék Hadosztályt s főként annak tankelhárító egységeit küldötte volna Magyarországra, hogy megsegítse a szabadságharcosokat. Amerikai nyomásra azonban a németek végül visszavonták az engedélyt. A terv csak terv maradt, a magyar szabadságharcot pedig leverték a szovjet csapatok."*

Tragikus, hogy az USA Külügyminisztériuma nemcsak hogy segítséget nem adott, de még arról is gondoskodott, hogy a szovjet páncélosok visszatérjenek Magyarországra. *Amikor a szabadságharc idején – Austin J. App szavaival élve – az USA az egész ügyet az Egyesült Nemzetek elé utalta és ezzel lerázta magáról a felelősséget. Moszkva joggal következtethetett volna arra, hogy az USA semmit sem fog tenni a magyarok megsegítésére.* A kommunisták jól tudták, hogy az UNO semmit sem tehet, mert a Szovjetunió vétójoggal rendelkezik az UNO-ban.

A Congressional Rekord 1960. aug. 31-i számában olvasható annak a Titóhoz küldött táviratnak szövege, amely jeladás volt a Szovjetunió számára, a magyar szabadságharc lerohanására. Az egész világ ismeri ma már a következményeit annak, hogy mit jelentett ez az amerikai jeladás a támadásra…

Ami történt, annak nem szabad feledésbe merülnie, a süket, mindent elnyelő feledésbe. Mert az első emlékezésből a legsúlyosabb következtetéseket vonhatjuk le. *A magyarság vért áldozott, de megmentette becsületét és önbecsülését. A demokratikus országok lapítottak és mindkettőt elvesztették.*

Pongrátz Gergelynek, a Corvin Köz legendás főparancsnokának, a pesti srácok atyjának hitvallását valljuk, hogy egy szebb és boldogabb Magyarországot teremtettünk meg a véres barikádokon. *„Nem akartunk a múltból visszahozni egyetlen társadalmi rendszert sem, hanem kiválasztani azt, ami a nemzet érdekeit és javát szolgálja. A szocializmust teljes értelmében, eredeti formájában akartuk megvalósítani. Egy olyan szocialista Magyarországot akartunk létrehozni, ahol a bányák és bankok kivételével minden termelőeszköz az állami tulajdonból a köztulajdonba megy át. A munkás legyen 'részvényese' annak a gyárnak vagy üzemnek, amelyben dolgozik. A hasznot a munkások között osszák szét, szakképzettségük és termelésük arányában. Tiszteletben tartani a magántulajdont és az egyéni kezdeményezést, aminek meg kellett volna szabni a felső határát. A munkástanácsok vették volna át a szakszervezetek szerepét, melyeknek tagjait maguk a munkások választják meg."*

Az 1956-os nemzeti forradalom és szabadságharc vértanúinak áldozata örök válsága legyen hozzátartozóik, nemzetünk szabadságának, a haza függetlenségének. Ők, akik a „szabadság vagy halál" mély értelmének átérzéséről életükkel tettek bizonyságot, kiérdemelték, hogy szabad földben aludhassák álmukat.

A Szent Korona annyi mártírvérrel és könnyel megszentelt földjén soha többé ne borítsa töviskorona az ember fiának fejét, hanem a szeretet, a szabadság és törvénytisztelet virágozzék a magyar vértanúk sírja fölött.

Az ő sírjukból feltámadó Hungária dicsősége hirdesse az örök idők végtelenségéig, hogy aki a hazájáért és szabadságáért életét adta, halhatatlan!

Major Tibor

KARÁCSONY FELÉ

Ismét csak karácsony felé közelít a világ. Megváltót vár a sokat hajszolt, üldözött ember. Megint csak feljegyezheti Józsefről és a szent terhével vándorló Máriáról az Isten íródeákja, Máté apostol: *„És nem vala nékik hely a vendégfogadóban."*

A ma született Jézusnak újból nem jut vendégfogadó, csupán egy jászol valahol a bolsevizmus és a kapitalizmus egyforma szeretetlenségében. A „keresztény gondolat" kétezer év után épp olyan idegen, mint volt, midőn fellángolt a betlehemi csillag és az ég alján énekelni kezdtek az angyalok…

A kommunizmusról elmondjuk, hogy a rabszolgák hazája, az elnyomás birodalma. S mindez igaz is. Keresztények vagyunk, vagy legalábbis lennénk, miért nem merjük megmondani erről a büszke és nagyszerű kapitalizmusról, hogy bizony ez sem különb a judeo-bolsevizmusnál.

A kereszténység ma új alakot öltött. Milliárd és milliárd dollárt kell keresztényi könnyek között kiizzadni a második világháborúban legyőzött nemzeteknek, hogy jóvátegyék azt a sok bűnt, amit nem létező népi közösség ellen elkövettek. Keresztény ma csak az lehet, aki szereti Krisztus ellenségeit. Jó katolikusnak vagy reformátusnak csak azt ismerik el, aki hajlandó éjjel-nappal süvét ülni a hatmillió kísértet felett és hajlandó megtagadni saját népét.

Ilyesmi nem volt abban a Judeában sem, ahol megszületett *a mi Urunk Jézus Krisztus.* Zord és komor farizeusok uralták a római uralom árnyékában a népet. Heródesek parancsolták a kisdedek kiirtását. Rabszolgák hordozták életük vészes terhét. Rómában pedig ott ült a Császár, aki ugyanazt mondta, mint egykor a kommunista párttitkár, vagy ma a kapitalista elnök*: „Az aranynak nincs szaga."*

A judeai materializmus és a hanyatló Róma anyagiassága, földöncsúszó aranyimádata közé így kellett eljönnie a Kisdednek. Vendégfogadóba befogadatlanul, szalmán születve, istállóban bölcsőzve, de mégis és örökké az angyalok énekétől kísérve…

1944 karácsonyán először váltotta fel Budapesten az angyalok énekét Sztálin ágyúinak dörgése. *Valami fájó szimbólum van abban, hogy az ország fővárosának a sorsa karácsony napján pecsételődött meg,* amikor bezárult az istentelenek gyűrűje a szorongva ünneplők között. Az istentelenek mocsara körülvette a fővárost. Puskaszuronyok meredtek a karácsonyfa helyében, nem a gyertyák fénye, a felgyújtott házak világították be az arcokat. A csillagszórók kedves sercegését gépfegyverek, ágyúk és bombák robbanása váltotta fel.

A harangok nem hívtak éjféli misére, helyettük a kommunista megafonok bömböltek romboló propagandát. A gyermekek sápadt arcára nem csalta ki e napon az áldott mosolyt a szent karácsony. Tágra nyílt, ijedt szemmel húzódtak édesanyjuk mellé a dohos pincében. És kint talán nem is nagyon messze vitéz Hindy altábornagy parancsnoksága alatt harcoló maroknyi védősereg próbálta feltartani legendás küzdelmükkel az otromba bolsevista hordát. Halottak mindenfelé, sebesültek jaja, a hadifoglyok halálmenete és az undorító Vörös Hadsereg részeg fosztogatásai, nőgyalázásai és gyilkosságai teszik teljessé 1944-ben a magyar karácsony képét.

A meggyötört magyar szívünk ezen az estén nem fordulhatott a betlehemi jászol Kis Jézusához. Másutt, a nagypénteki Golgotán keresett enyhülést. Ő az elárult, az elhagyatott Jézus Krisztus, ott halt meg a keresztfán, mindenkitől elhagyatva. Körülötte is éppúgy tombolva ülte győzelmi torát ugyanaz az istentagadó csőcselék, mint Budapest szomorú karácsonyán.

Ő az, aki emberré teszi az embert, aki felnőve, kiveri a templomból a marxista kufárt, aki korbácsot ragad Nagycsütörtökön és meghal a keresztfán mindnyájunk bűneiért.

Így faragtuk ki a karácsonyfából a Nemzet Keresztjét. 1944 véres karácsony napján Budapesten zsoltárt énekelt Európának, ma is a magyar nép zsolozsmázik, áldást mond s az égi angyalokkal együtt zengi a kufár világnak:

„Dicsőség! Dicsőség! Mennyben az Istennek!"

LEGYEN BÁTORSÁGUNK KIMONDANI AZ ÜDVÖZÍTŐ IGAZSÁGOT

INTERJÚ ROBERT FAURISSON PROFESSZORRAL

Robert Faurisson Európa egyik vezető holocaust-revizionista tudósa. A párizsi Sorbonne-on végzett, majd a lyoni egyetemen tanított 1974-től 1990-ig. A szöveg-, és dokumentumelemzés elismert szakértője. Több évnyi magánkutatás és tanulmányozás után Dr. Faurisson első szkeptikus publikációit 1978-ban a Le Monde című napilapban jelentette meg. A holocausttal foglalkozó írásai két könyvben és számos tudományos cikkben látták napvilágot. A világszerte ténykedő revizionista mozgalom elismert holocaust szakértőjeként és Ernst Zündel vezető tanáraként dr. Faurisson elsőként fedezte fel az auschwitzi hullaház technikai és építészeti rajzait, a krematóriumokat és más felszereléseket. Úgyszintén ő ragaszkodott először ahhoz, hogy amerikai gázkamra-szakértők tárják fel az auschwitzi népirtás, az elgázosítás történetének lehetetlenségét – amit több, mint fél évszázadon keresztül hamisan tártak a nagyközönség elé. Az 1984-es előzetes meghallgatáson, valamint az 1985-ös és 1988-as nagy holocaust-perben Zündel mentora, tanácsadója és a per egyik tanúja volt. Ernst Zündel 1991-es müncheni perében szekértőként tanúskodott.

Azt követően, hogy az ENSZ kijelölte a „Holocaust Napját", a Mehr Hírügynökség interjút készített Robert Faurisson francia professzorral november 2-án a lépés mögött meghúzódó motivációkról. Az interjúban a professzor azt mondja, a cionisták nem fogják tolerálni a holocaust bármely megkérdőjelezését, és azt állítja, minél inkább elhiszi a nyugati közvélemény a holocausttal kapcsolatos állításokat, annál több muzulmánt fognak megölni. A következőkben ismertetjük az interjút.

Riporter: *Mint Ön is tudja, az ENSZ Közgyűlése kedden (november 1-jén) elfogadott egy határozatot, melyben január 27-ét a Holocaust zsidó és más nemzetiségű áldozatainak emléknapjává teszi. Mi volt az Ön álláspontja a határozat elfogadásakor?*

Faurisson: Sok éve hajtogatom már a muzulmán világban élő ismerőseimnek, hogy a zsidók és a cionisták az egész világra rá akarják kényszeríteni a zsidók állítólagos „holocaustjának" vallását. Teljesen normális, hogy a zsidók és a cionisták keresik a módját, hogyan erőltethetnék ránk ezt a szélhámosságot, mivel ez általánosságban véve a zsidók kardja és pajzsa, de különösen a zsidó államé. Az is teljesen érthető, hogy a zsidóknak és a cionistáknak rá kell venniük az ENSZ-t, hogy alávesse hatalmát akaratuknak, és elrendelje, hogy a föld hatmilliárd lakóját minden évben emlékeztessék a „holocaustra". A muzulmán világ csak az utóbbi néhány évben kezd ébredezni túlságosan is hosszú kábultságából. Már régen hallgatnia kellett volna a revizionistákra, és hangosan kimondania, hogy a zsidók megsemmisítésének állítólagos német terve és a feltételezett náci gázkamrák, csakúgy, mint az állítólagos hatmillió zsidó áldozat, mind csalás és hazugság.

R.: *A holocaustról hivatalosan állítják, hogy megtörtént Európában, miért szükséges akkor, hogy egy olyan nemzetközi testület, mint az ENSZ-emléknapot jelöljön ki?*

Faurisson: Engedje meg, hogy megmondjam, a kérdése azt bizonyítja, hogy Ön nem értette meg a revizionisták figyelmeztetését. Akárhány alkalommal azt mondtam muzulmán barátaimnak: „Legyetek revizionisták! Támogassátok a revizionistákat! Próbáljátok megérteni, hogy ez a ti érdeketek", mindig azt a választ kaptam: „Ez nem érint minket, ez az európaiak, a nyugatiak dolga, a zsidók és a keresztények között zajló ügy. Ez Európában történt." Számomra ez a válasz mindig elkeserítő, de azzal szoktam visszavágni: „Nyissátok ki a szemeteket! A zsidó állam erejét az etnikai talajban gyökerező politikai támogatás adja, melynek révén az egész nyugati világ szimpátiáját élvezik, hiszen az emberek sajnálják a zsidókat, mivel azt hiszik, hogy a németek a második világháborúban a fizikai megsemmisítésükre törekedtek, különösen az állítólagos gázkamrákban (nem összekeverendő a hamvasztó kamrákkal, melyek valóban léteztek, és amelyekről semmi bűnös nem állítható)." Ha az egész világ – kivált Németország és az Egyesült Államok – oly sok pénzt fektet a zsidó államba, és ha az egész nyugati világ médiája a „holocaustról" szóló propagandával etet minket, ez azért van, mert mindezen nyugati országok állampolgárait elárasztja a zsidó propaganda, elhiszik a „holocaust"-mesét, és kötelességüknek érzik, hogy még több pénzzel és még több fegyverrel támogassák a zsidókat, a zsidó államot és a zsidó hadsereget. Minél többen hiszik el a holocaustot nyugaton, annál több muzulmánt ölnek majd meg, és okozzák halálukat Palesztinában, Afganisztánban, Irakban vagy másutt.

R.: *A határozatot először Ausztrália, Kanada, Izrael, Oroszország és az Egyesült Államok terjesztették elő, de támogatta az ENSZ korábbi amerikai nagykövete, John C. Danforth és Tom Lantos, kongresszusi képviselő, kaliforniai demokrata, aki a zsidó lobbihoz tartozik; ezen tények ismeretében hogyan értékeli a nemzetközi színtéren szerepet játszó zsidó hatalmat, jelen kérdésünk tükrében?*

Faurisson: A zsidó hatalom közvetlenül a nyugati világnak a holocaust-hazugságba vetett, szinte teljeskörű hitéből ered. További vizsgálódásra nincs is szükség.

R.: *Mr. Faurisson, tudom, hogy mint más revizionistákat, például Ernst Zündelt, Önt is támadta és zaklatta a zsidó milícia, mert azt állította, hogy a holocaust „a huszadik század rászedése", és mert azt kérte: „Mutassatok nekem egyetlen náci gázkamrát, vagy vigyetek el egybe is! Ne csak üres szavakat ismételjetek!" Ha a holocaust-történet igaz, miért nem tolerálják a zsidók más álláspontok létezését?*

Faurisson: A zsidók a „holocaust" semmiféle megkérdőjelezését nem tolerálják. A revizionisták ellen fizikai erőszakot és jogi nyomást alkalmaznak, minthogy a történelmi és tudományos vitákban a revizionisták legyőzték őket. Hazugságaikat megcáfoltuk, egyiket a másik után, így a zsidók és a cionisták az erőszakhoz és a megfélemlítéshez menekülnek. Úgy bánnak a revizionistákkal, mint a palesztinokkal.

R.: *Mit tehetnek az iszlám országok a nemzetközi színtéren, hogy ellensúlyozzák ezt a gyakorlatot.*

Faurisson: A válaszom egyszerű: az iszlám országoknak meg kell semmisíteniük a zsidók és cionisták valódi „atomfegyverét", a holocaust szörnyű és gigantikus hazugságát, mely egészen napjainkig mérgezi a nyugati világot, és az ENSZ által az egész világot. Minden nyilvános tüntetésen és beszédben mondjátok a revizionisták után: „A holocaust hazugság". Legyen bátorságunk kimondani ezt az üdvözítő igazságot.

Viharos Viktor

ÖTVENHAT EMLÉKÉRE

Áhítattal gyertyát gyújtok
Pesti srácok emlékére…
Akik üvegekben benzint
Dobtak tankok tetejére.
Nem féltették életüket.
Nem volt kiért, miért élni,
Kommunisták terrorjában
Csengőfrásztól kellett félni…

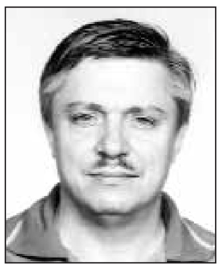
Őszirózsák erdejével
Terekre özönlött a nép,
Moszkva parancsuralmában
Elvesztette nagy türelmét.
Szabadságát követelte!
Lyukas zászlókkal tüntetett…
Ágyútüzek válaszoltak,
S a nagy örömnek – vége lett!

Eltiporták a felkelést.
Magyarokat akasztottak…
Nyugaton tétlenül nézték,
Nem szégyellték, hogy hazudtak!
Magára hagyták a népet,
Nagy ígéretük elmaradt!
Halál várt gyermekhősökre,
S hazánkra új terror szakadt.

(Budapest, 1956)

KIJELENTÉSEK A „HOLOCAUSTTAGADÁS" TÉNYÉRŐL

Tagadják, hogy a zsidókat kivégezték. **TÉVEDÉS**. Azt **NEM** tagadják.
Tagadják, hogy a zsidókat megfosztották polgárjogaiktól. **TÉVEDÉS**. Azt **NEM** tagadják.
Tagadják, hogy a zsidókat deportálták. **TÉVEDÉS**. Azt **NEM** tagadják.
Tagadják, hogy a zsidókat gettókba terelték. **TÉVEDÉS**. Azt **NEM** tagadják.
Tagadják az egykori koncentrációs táborok létezését. **TÉVEDÉS**. Azt **NEM** tagadják.
Tagadják, hogy a zsidókat munkatáborokba kényszerítették. **TÉVEDÉS**. Azt **NEM** tagadják.
Tagadják, hogy krematóriumok voltak a koncentrációs táborokban. **TÉVEDÉS**. Azt **NEM** tagadják.
Tagadják, hogy sok zsidó halálát okozta: járvány, hiányos tápláltság, betegségek, kínzások. **TÉVEDÉS**. Azt **NEM** tagadják.
Tagadják, hogy más kisebbségeket is kivégeztek, úgymint a cigányokat és a politikai menekülteket. **TÉVEDÉS**. Azt **NEM** tagadják.
Tagadják, hogy igazságtalanul bántak a zsidókkal. **TÉVEDÉS**. Azt **NEM** tagadják.
Megtagadják az áldozatoktól méltóságukat. **TÉVEDÉS**. Azt **NEM** tagadják.
Tagadják, hogy emlékezni kell az áldozatokra. **TÉVEDÉS**. Azt **NEM** tagadják.
Megtagadják könyörületüket az áldozatoktól. **TÉVEDÉS**. Azt **NEM** tagadják.
Tagadják, hogy létezett terv minden zsidó meggyilkolására. **Ezt állítják**.
Tagadják, hogy tervszerűen gyilkolták a zsidókat. **Ezt állítják**.
Tagadják, hogy léteztek tömegmészárlás céljából épített gázkamrák. **Ezt állítják**.
Tagadják, hogy a Holocaustnak hatmillió zsidó áldozata volt. **Ezt állítják**.

Ungvári Gyula

Megdöbbentő rendőri intézkedés után elképesztő vizsgálóbírói döntés David Irving ellen

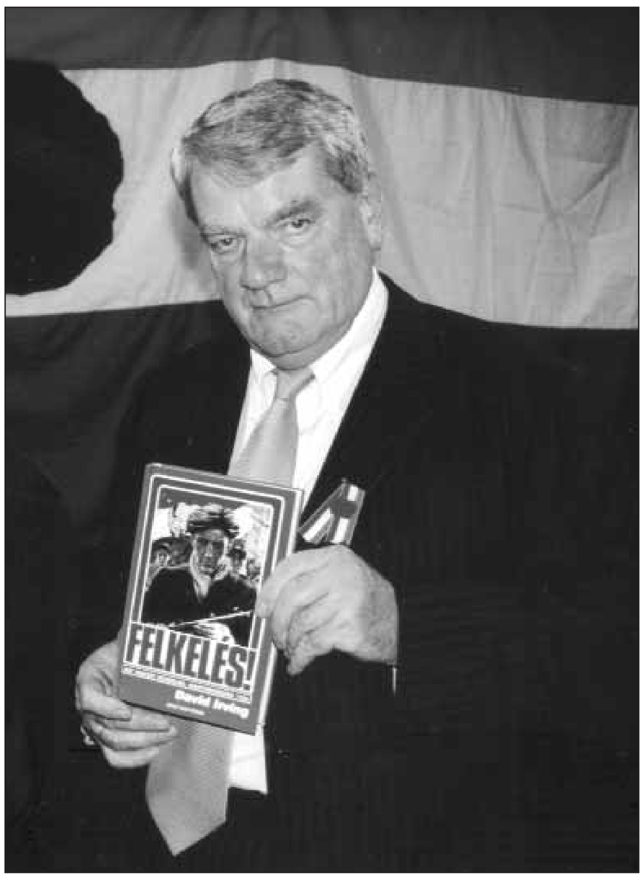
ELŐSZÖR A REVIZIONISTÁKAT, MAJD A TÖBBIT

November 11-én az ausztriai Stájerországban letartóztatták és azonnal a tartományi székhely, Graz börtönébe vitték a II. világháború avatott szakértőjét, az ismert angol történészt, *David Irvinget*. A gyáva rendőrállami osztrák törvénykezés értelmében Irving akár 20 év börtönbüntetést is kaphat, ami azt is jelentheti, hogy Irving akár egész hátralevő életét börtönben tölti, minthogy 2006. március 24-én fogja betölteni 68. életévét.

Irvinget most azért vették őrizetbe, mert 1989 őszén Bécsben és Leobenben előadást tartott, amelyben – úgymond – megsértette az Alpok országában hatályos drákói szigorúságú „gyűlölettörvényt". Törvénysértést pedig azzal követett el, hogy megkérdőjelezte a zsidó holocaust „szent és sérthetetlennek" tekintendő állításokat. Miután annak idején a történész elhagyta Ausztriát, körözést adtak ki ellene s most – 16 év után! – foganatosították az elfogatóparancsot, noha az eltelt idő alatt az ún. gyűlölettörvényt semmilyen módon sem sértette meg osztrák földön. Osztrák hivatalos szerveknek a letartóztatás során tett közlése szerint az őrizetbevétel után két héten belül dönt a vizsgálóbíró arról, hogy lefolytatják-e a bűntető eljárást vagy sem. S a döntés néhány nappal egy hét után megszületett: figyelmen kívül hagyva Irving ügyvédjének a védence óvadék ellenében történő szabadlábra helyezése iránti kérelmében megfogalmazott érveket (Irving brit állampolgár, s így ugyanolyan európai polgár, mint egy osztrák, következésképpen az osztrák igazságszolgáltatás számára is elérhető, valamint 16 év óta nem követett el Ausztriában törvénysértést) és arra hivatkozva, hogy fennáll a büntetendő cselekmény újbóli elkövetésének, valamint a gyanúsított szökésének a veszélye, elutasította a szabadlábra helyezés iránti kérelmet. A bíróság több lehetőség közül választhatott. Megtehette volna, hogy biztosítja a gyanúsított szabadlábon történő védekezésének a lehetőségét, de azt is, hogy a történészt kiutasítja Ausztriából. A harmadik, vagyis a legrosszabb megoldás mellett döntött: példát akar statuálni a gondolat, a lelkiismeret szabadságának, a szabad történettudományi kutatásnak, a szabad tényközlésnek és véleménynyilvánításnak az elfojtásából, a szovjet típusú despotizmusból, még arra sem tekintettel, hogy e döntésével az általa védeni kívánt érdekek ellen is cselekszik, amikor ily módon vállalni kényszerül, hogy Irving nézetei a nyilvánosság felszínén maradnak, maga a „másként gondolkodó" történész pedig mártírrá válik.

A bécsi ügyészség mindenesetre már elkészítette Irving ellen a vádiratot, aminek értelmében a történészt az elviekben 1947-ben elfogadott ún. Verbotsgesetz (tilalmi törvény) rendelkezései szerint alapesetben 1–10 évnyi börtönbüntetés fenyegeti. Ha Irving ügyét különösen veszélyesnek minősítik, akkor az ítélet akár 20 év szabadságvesztés is lehet.

David Irving meglehetősen széles körben ismert Magyarországon is. 2003-ban forradalmunk és nemzeti szabadságharcunk 47. évfordulóján tartott ünnepségre Ő is hazánkba látogatott, találkozott a történészi munkássága iránt érdeklődőkkel, televíziós interjút adott és bemutatta – a Gede Testvérek által erre az alkalomra kiadott – *Felkelés* c. művét, amelyben 56-os forradalmunknak állít emléket. Ez év kora tavaszán – ugyancsak történelmi évfordulót idéző kiadásban – újabb magyarra fordított műve jelent meg, amelyben *Apokalipszis 1945.* címen a II. világháború legnagyobb tömeggyilkosságát, a Drezda elpusztítása végett indított angolszász terrorbombázást mutatta be. És most, a világszerte és hazánkban is nagyrabecsült történész a tudományosan alátámasztott meggyőződése miatt és a véleménynyilvánítás, mint alapvető emberi jogot magába foglaló európai egyezmények nagyobb dicsőségére Ausztriában börtönben raboskodik.

David Irving a Szabó Dezső Színházban 2003-ban *FELKELÉS!* című könyve bemutatóján

A jelek szerint az a körülmény, hogy az osztrák gondolatrendőrség most letartóztatta Irvinget, valójában egy olyan koordinált nemzetközi megtorló hadjárat szerves része, amelyet azon *revizionisták* (történészek, akadémikusok, tudósok stb.) ellen folytatnak, akik ilyen vagy olyan mértékben, de vitatják a zsidó holocaust dogmáját, így pl. a II. világháború hatmillió zsidó áldozatáról szóló legendát**,** miszerint a német koncentrációs táborokban (pl. Auschwitzban) olyan ún. gázkamrákat működtettek, amelyekben zsidókat végeztek ki, s hogy e népirtás Hitler parancsára történt volna. Ausztriában pl. 1999 és 2004 között 158 ítéletet hoztak a „náci" szervezetek újjászervezését, „náci" propaganda folytatását, ill. a holocaust tagadását szankcionáló törvény alapján. Természetesen nemcsak Ausztriában történtek ilyen események. Napjainkban pl. „gondolati bűnözés"-re hivatkozva folytatnak bűnvádi eljárást a revizionizmus nemzetközi hírű aktivistája, *Ernst Zündel* ellen Németországban. *Germar Rudolph*-ot, a német vegyészt, a világ első számú „gondolat-bűnözőjét" a közelmúltban deportálták az Egyesült Államokból Németországba. *Siegfried Verbeke* belga kutató a gondolati bűncselekmény elkövetésének hasonló vádjával nézhet szembe ugyancsak Németországban. 2005 szeptemberében Brüsszelben francia és belga nyomozók *Vincent Reynouard* másként gondolkodó revizionista lakásának ajtaját rúgták be. Jelenleg két másik belgát is vádolnak, e szerint *Jerome Bourbon* és *Camille-Marie Galic* „az emberiség elleni bűnök vitatásának" – Orwell világát idéző – bűnét követték el. Svájcban pedig *René-Louis Berclaz* azért ül börtönben, mert bátran kételkedett a holocaust-dogma érvényében.

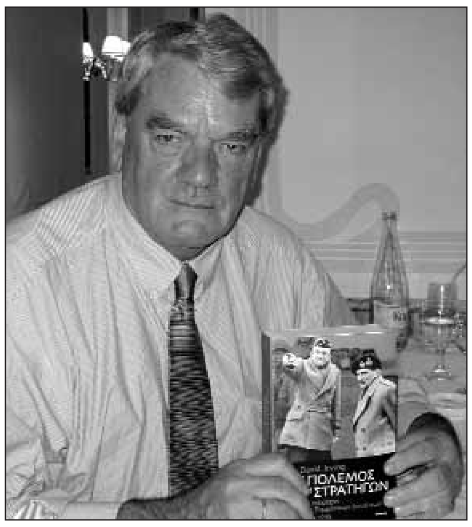
Az embernek az inkvizíció koráig kell visszamennie a történelemben, hogy nyugat-európai tudósok üldözésére olyan példát találjon, amilyenekkel Európa napjainkban szembesül. Megfigyelők szerint az osztrákok más európai kormányzatokkal együtt típusosan általuk nácinak mondott módszerekkel üldözik azokat a nézeteket, amelyeket „náci"-nak vagy a nácizmust pártolónak tekintenek. Az osztrák titkosrendőrség pl. – a Gestapóról szóló legjobb hollywoodi hagyományoknak megfelelően – azután tartóztatta le Irvinget, hogy telefonját lehallgatva és e-mail üzeneteit elfogva tudomást szerzett a történész ausztriai látogatásáról.

A revizionisták számos történelmi és tudományos bizonyítékkal tarsolyukban – és elismerve, hogy a II. világháború folyamán vitathatatlanul sok zsidó vesztette életét – azt állítják, hogy német részről nem történtek erőfeszítések a zsidók fizikai megsemmisítésére. Továbbá azt is állítják, hogy a zsidó halottak száma még csak meg sem közelíti a bűvös hatmilliós számadatot. Sokan gondolják úgy: az a körülmény, hogy embereket azért tartóztatnak le és börtönöznek be, mert vitatnak nyilvánvalónak feltételezett történelmi tényeket, kétségtelenül annak bizonyítéka, hogy az egész ügy bűzlik valamitől.

Sok országban a holocaustra vonatkozó cionista beszámolók az egyetlen olyan történelmi téma, amelyben az állásfoglalást törvény kényszeríti ki. Ez a dolgok olyan állására utal, amely már önmagában szükségessé teszi a kételkedést az adott kérdésre vonatkozó hivatalos irányvonal hitelességében. A dologban az a pikáns, hogy számos alkalommal maguk a hivatalos források közölnek eltérő részadatokat a németek által a II. világháborúban állítólag módszeresen elpusztított zsidókról. A revizionisták üldözése gondolati bűneikre való hivatkozással a szándékolttal ellentétes hatást gyakorol: annak dicsfényével vonja be az üldözötteket és joggal, hogy korunkban ők a szellemnek azok az emberei, akikben – Galileihez, Kopernikuszhoz és sok más tudóshoz hasonlóan – testet ölt az önálló gondolkodás büszke európai hagyománya. A „holocaust" a cionizmus legfőbb politikai fegyvere, Izrael állam alapító mítosza, amelyet arra használnak, hogy igazolják a világszerte elkövetett cionista bűnöket, kikényszerítsék maguk iránt a rokonszenvet, biztosítsák maguknak a „*jóvátétellel*" összefüggő következményeket, miközben kitalált bűnökkel aláásni igyekeznek az európai emberek faji szolidaritását. Azzal érvelnek, hogy ha a fehérek *kiállnak fajtájuk mellett* vagy megbírálják a zsidó csoportokat, akkor ennek elkerülhetetlenül népirtás lesz a következménye. Mint dogmát hirdetik, hogy a holocaust az emberi gonoszság történetének egyedülálló eseménye és csak nemrég történt, hogy amerikai nyomásra arra kényszerítették az ENSZ-t: jelölje ki a zsidó „*Holocaust Világnapját*". Azoknak a gyilkosságoknak az áldozatai, amelyeket más népekkel szemben követtek el, ilyen figyelmet nem kapnak.

DAVID IRVING VÁLASZOL

(Utolsó szabad interjúja)

A kérdéseket feltette: J. S. Dodopulosz, a jelentős athéni Elkones magazintól 2005 októberében, David Irving „Háború a tábornokok között“ című könyvének görög nyelvű kiadása alkalmából.

Kérdés: *A szövetségeseket erős, tartós szövetségi rendszerként örökítettük meg. De az Ön könyve ettől nagyon különböző nézőpontot kínál fel, legalábbis, amikor a háború utolsó évéhez ér. Mi volt az a két fő stratégiai probléma, amik a nyugati szövetségesek között felmerülő belső konfliktusok forrásául szolgáltak?*

Válasz: 1944-ben már olyan komoly nézeteltérések voltak London és Washington között, hogy a brit kormány egy új biztonsági besorolást vezetett a dokumentumokra. A GUARD-jelzésű dokumentumokat csak brit tisztek desifrírozhatták. Az ilyeneket nem volt szabad bevinni azokba a termekbe, ahol amerikaiak láthatták azokat. Világossá vált, hogy az amerikai kormány meg akarja semmisíteni a britek vilaghatalmi helyzetét és a Brit Birodalmat, és az amerikaiak nagyon gyanakvók a Földközi-tenger keleti térségét érintő brit szándékokkal kapcsolatban, továbbá saját terveik vannak a közelkeleti, olajba bővelkedő országokra vonatkozóan.

Más fontos kérdésekben is vita volt London és Washington között – például a háború utáni polgári repülés jövőjét illetően. Az amerikaiak tudatosan élre törtek a háború alatt a nehéz szállító repülőgépek gyártásában, azzal a szándékkal, hogy uralják a világ légi útjait békeidőben (Franklin D. Roosevelt elnök még 1936-ban elküldte az USA haditengerészetét a csendes-óceáni brit Kanton-sziget elfoglalására, hozzáférhetővé tenni azt a Pánamerikai légierő légibázisa számára; eme igen kínos epizódra vonatkozó titkos brit akták a legutóbbi évekig zárolva maradtak az irattárakban). Az európai ügyeket illetően az amerikaiak nem értettek egyet azzal, hogy a brit kormány hajlandó Kelet-Európát átengedni Sztálinnak.

Kérdés: *Ön a könyvében színes leírást ad „Patton nőzéséről és Önteltségéről, Ike habozásáról és Churchill színjátékáról”. Tudna részletesebb beszámolót adni olvasóink számára e személyiségek emberi tulajdonságairól?*

Válasz: Abban a kedvező helyzetben voltam, hogy meg tudtam szerezni számos magánnaplót, ami lehetővé tette, hogy mélyrehatóan megvizsgáljam ezeknek a nagy parancsnokoknak emberi természetét. *George S. Patton* naplóját a néhai *Faragó László* író tette hozzáférhetővé számomra; de birtokomba került Eisenhower egyik barátjának, *Everett S.Hughes* tábornoknak (nagyrészt olvashatatlan) naplója is, amelynek átírásáért 5000 dollárt fizettem, és Hughesnek mindenütt ott volt a szeme és füle. Felhasználtam természetesen *Dwight D. Eisenhower* vitatott női „sofőrjének”, *Kay Summersby*-nak magán naplóját is. Különösnek találtam, hogy amíg a brit parancsnokok 1944-45 nagy szárazföldi csatáiban mindvégig a katonai teendőiknek szentelték magukat, addig az amerikaiak gyakran más, kevésbé katonai kedvteléseknek hódoltak, különösen a nőügyeknek. Ezzel nem akarjuk azt mondani, hogy az amerikaiaknak nem voltak nagy harctéri parancsnokaik – csak éppen másként viselkedtek, mint a brit, és ebből a szempontból a német tábornokok is.

Kérdés: *Szeretnék hallani Öntől egy kommentárt De Gaulle tábornokról is, tekintve, hogy a könyvében feltárta, hogy Franciaországban különböző De Gaulle-ellenes ellenállók el lettek árulva a Gestapónak, amikor ő segíteni akarta saját útját egyengetni a tervezett visszatérésének.*

Válasz: *Charles de Gaulle* tábornok a könyörtelen karrierista, illetve erőpolitikus megtestesítője, aki nagyrészt a pozíciójában és rangjában való előmenetelnek szentelte az életét. Ezt természetesen el lehet mondani sok nagy vezetőről. Az, hogy őt 1940-ben az angol kormány szolgálatába fogadta – és igen nagy összegeket költött az ő és tábornokai megvesztegetésére és a nekik való udvarlásra – volt az a hiba, amelyet *Winston S.Churchill* leginkább megbán a későbbi években.

Churchillről szóló második kötetem („Churchill háborúja”, II.kötet: „Győzelem a szerencsétlenségben”) feltárta, hogy a brit Titkos Szolgálatnak milyen mértékben kellett megfigyelés alatt tartania De Gaulle-t, mihelyt a csaknem áruló flörtölése Sztálinnal meglehetősen nyilvánvalóvá vált. *Guy Liddell*-nek, a brit kémelhárító főnöknek nemrég közzétett naplója is feltárja a módszereket, amelyeket alkalmaztak, hogy megakadályozzák De Gaulle-t Anglia területének elhagyásában, mielőtt megfelelne az Britannia érdekeinek. Meggyőződésem, hogy a britek lelőtték volna az ő repülőgépét, ha megpróbált volna „elszökni”. (Mi [a Brit Titkosszolgálat – A szerk.] bizonyosan megkíséreltünk ellene merényletet 1943 áprilisában.)

Kérdés: *A múltban Görögország szerepét a háborúban bátornak és tiszteletre méltónak nevezte. Részletezné ezt?*

Válasz: Ilyennek látták ezt a német parancsnokok, *Adolf Hitler*től kezdve lefelé. Hitler keservesen megbánta *Benito Mussolini* 1940. októberi, balkáni invázióját, bár világosnak tűnik, hogy az abból szerzett tapasztalat bizonyos előnnyel járt. Hitler Főhadiszállásán úgy látták, hogy a görög erők (az 1940-es norvég harcosokhoz hasonlóan) tiszteletre méltó harcot vívtak 1941 áprilisában és nem folyamodtak a hátbatámadáshoz és az illegális harcmódokhoz, mint például bizonyos francia és lengyel védők. Ezt tisztelve Hitler úgy rendelkezett, hogy a görög tisztekkel lovagiasan kell bánni, és ellenezte a győzelmi parádét (az olaszok erőltették, hogy rendezzen ilyen parádét és játsszon benne vezető szerepet!)

Kérdés: *Önt úgy szokták jellemezni, mint antiszemitát, Hitler- és náciszimpatizánst, fasisztát és holocausttagadót. Az Ön leggyakoribb válasza mindezekre a vádakra az, hogy Ön egyszerűen a második világháború történetének és különösen Hitler szerepének alternatív szemléletét kínálja fel. Megvilágítaná végleges értékelését Hitlerről mint emberről és vezérről, kutatásának eredményei alapján?*

Válasz: Nem törődöm azzal, hogy ebben az évszázadban mit mondanak mások rólam. Inkább az érdekel, hogy mit gondolnak majd az olvasók a műveimről, miután meghaltam. Azzal vígasztalom leányaimat, hogy noha jelenleg szegények vagyunk, talán gazdagok leszünk, miután eltávoztam az élők sorából. Írásaimban mereven ragaszkodom a pontosság, a kutatás és az objektivitás szabályaihoz. Ha hatvan év után még mindig nem található bizonyíték valamilyen esemény vagy tétel mellett az archívumokban, akkor jogosan teszek fel kínos kérdéseket ilyen eseményekkel vagy tételekkel kapcsolatban. Nem vádolom a gyávább szerzőket, akik alávetették magukat bizonyos terrorista módszereknek, amiket velem szemben azért alkalmaztak, mert másképpen írom meg a történelmet. Őket „konformista történészeknek” nevezem – ez finom, de szándékos sértés. De az én változatom végül diadalmaskodni fog az övéik felett.

Ami Adolf Hitlert illeti, először őt egy brit világháborús kisgyermek szemén át láttam, akinek nem voltak játékai Hitler háborúja miatt, és aki kisebb nélkülözéseket szenvedett (élelemben, elektromos áramban, és veszélyeztetve volt bombáktól és rakétáktól) őmiatta; azután az őt túlélő, környezetét alkotó személyek szemén keresztül, akik közül mindegyiket nagy mélységben kikérdeztem, majd a tábornokai és parancsnokai szemén át. Ezt követően megtaláltam és közzétettem orvosának naplóját, és azt láttam, hogy életének utolsó tíz évében különleges betegségekben szenvedett. Minden alkalommal finomítani tudtam Hitlerről, az emberről a szemléletemet.

A holocaust és Hitler szerepe abban titokzatos és rút szikla maradt, amely körül minden más most Hitler körül örvénylik: a szikla még mindig áll, kerülőút a történelem tengerén, és senkinek sem sikerült azt kiemelnie. Még bizonyos konformista történészek (mint például *Christopher Browning* professzor) is jelenleg egyetértenek abban, hogy nincs bizonyíték arra, hogy Hitler kiadott bármiféle parancsot „az összes zsidó” megsemmisítésére a holocaustról szóló történetírás központi, lényeget érintő elemére. Lehet, hogy tévedünk e tekintetben, de az archívumok mindeddig nem cáfoltak meg minket.

Kérdés: *Ön sejteni engedte, hogy nem voltak gázkamrák Auschwitzban, és „csak” 100 000 zsidó halt meg ott, legtöbbjük olyan természetes okok következtében, mint a tífusz. Kétségtelen, hogy a kommunizmus Gulágjai elfelejtett holocaustot jelentenek, amely milliókat gyilkolt meg, és amelynek számtalan más áldozata van. De úgy tűnik, hogy Ön csak azért menti fel Hitlert, mivel a nácizmus kevésbé volt gyilkoló (ha ugyan valóban az volt), mint a kommunista rezsim koncentrációs táborai. A halál és az emberi szenvedés aritmetikai egyenleg kérdése az Ön számára?*

Válasz: Az elmúlt évszázadot leginkább átívelő bűnként elítélem azt, amit „innocenticidiumnak”, vagyis ártatlan emberek meggyilkolásának nevezek. A zsidók halála Auschwitzban nem azért volt bűn, mert ők zsidók voltak, hanem mert ártatlanok voltak. Ami a számokat illeti, azt mondtam a *Lipstadt-perben, a végső beszédemben*, eltérve az előre elkészített szövegemtől, mindezekkel a milliókról szóló beszédekkel kapcsolatban: „Itt talán meg kell állnom és azt kell mondanom, hogy ezek a számok ijesztő számoknak tűnnek, de ha az akár 1 millió, akár 300 000, akár bármilyen más szám, mindegyikük azt jelenti, hogy *sokszorosa egy személynek*. Bármit írtam, mondtam vagy tettem, közben sohasem feledkeztem el arról a borzalmas szenvedésről, amellyel sújtották az embereket az Auschwitzhez hasonló táborokban. Én e világ ártatlanjainak oldalán állok.”

Mi tudjuk, hogy hány Anna nevű lány halt meg elevenen elégve a Würzburg elleni borzalmas RAF-támadás során 1945 márciusában, és szeretném tudni, én vagyok-e az egyetlen, aki megkérdezi, hogy közülük hányan írtak magánnaplót, noha azon több millió dolláros üzleti siker nélkül, mint amiben *Anna Frank* naplójának része volt, aki a *Bergen-belsenben* lévő táborban tífuszban halt meg, és nem tűzhalálban 1945-ben.

Kérdés: *Az Ön legismertebb kijelentése az, hogy Anna Frank naplója hamisítvány. Mindazonáltal az Ön német kiadója később bocsánatot kért a Frank-családtól, hogy kinyomtatta azt, és kártérítést fizetett. Tudna részletesebb beszámolót adni erről?*

Még mindig fenntartja az állítását?

Válasz: Az egyetemi hallgatók és az iskolás gyermekek gyakran kérdeztek engem a naplóval kapcsolatban. A végleges változat úgy van megírva, mint egy regény. Német törvényszéki szakértő kémikusok úgy találták, hogy a napló egyes részeit golyóstoll-tintával írták (ami nem állt rendelkezésre az ő rövid életében). Most úgy tűnik, hogy ezek a gyanús lapok ki lettek tépve. Az ő atyja, Ottó Frank azt mondta nekem és másoknak, hogy egy írásszakértő tanúsította, hogy az egész napló ugyanattól a kéztől származik. Zavarba ejtettek a nyilvánvaló ellentmondások, de a naplók önmagukban benső értékkel nem rendelkeznek a történészek számára. A ezekkel való foglalkozás kikapcsolódást jelent. Sajnáltam Anna Frankot, és még mindig sajnálom. Öt lányom van, és nem szeretném, ha bármelyikükkel is úgy bánnának, min övele.

Kérdés: *1992 júliusában így jellemezte az Ön ellen tüntető tömeget: „Az egész nem más, mint csőcselék, az emberiség söpredéke… homoszexuálisok, cigányok, leszbikusok, zsidók, bűnözők, kommunisták, a baloldali szélsőségesek.” Egyesek azt mondanák – látszólag jó okkal –, hogy ez úgy hangzik, mint egy árja óda.*

Ön valóban azt hiszi, hogy ezek a csoportok veszélyeztetik társadalmunkat?

Válasz: A tömeget, amely tüntetett, pontosan jellemezték a szavaim, amiket gondosan megválogattam.

Kérdés: *Ön azt állította, hogy Ön számára „undorító” érzést kelt azt látni, hogy feketék kriketteznek Angliáért, hogy „sajnálatos, hogy a feketék kiválóbb atléták, mint a fehérek”.*

Van valami megvetni való a feketékben vagy bizonyos más fajokban?

Válasz: Természetesen nem ezt mondtam. Azt mondtam, hogy a feketék bizonyos dolgokban jobbak, mint a fehérek (és értelemszerűen más téren ez fordítva is érvényes). A legtöbb átlag ember az általános tapasztalat alapján magánszemélyként egyetért ezzel a megállapítással. Boldog vagyok, hogy Athénbe látogattam, amelybe még nem vitték be szándékosan és szükségtelenül a fajok problémáját. A rabszolgaság még mindig rabszolgaság, még ha a bevándorlóknak minimálbért vagy minimum alatti bért is fizetnek. Anglia nem boldogabb hely, mert a színes tömegek bevándorlása az ötvenes években megkezdődött.

Kérdés: *Ön nem-kívánatos személy marad különböző országok számára. Ön azt hiszi, hogy „a nemzetközi zsidó közösség mozgatja a felékszerezett ujját”?*

Válasz: Igen, világos, hogy sokan közülük nem a barátaim. Világos, hogy milyen szervezetek állnak a nemzetközi tilalmak mögött. Ők be is ismerik ezt. Minden alkalommal, amikor megtagadja egy ország tőlem, hogy a területére lépjek, én ezt egy további győzelemnek tekintem a magam számára, a szólásszabadság és az igazság hagyományos ellenségei veresége beismerésének. Ők nem tudnak legyőzni engem becsületes vitában, ezért a pénzüket, hatalmukat és befolyásukat használják fel, hogy elhallgattassanak engem. Én fogok győzni.

(Ford.: Tudós-Takács János)

A NEMZET SZOLGÁLATÁBAN MINDHALÁLIG

BÚCSÚ UJLAKI MIKLÓSTÓL

Ismét szegényebb lett a nemzeti emigráció és a nemzethű magyarság. 2005. június 21-én – harcát megharcolva – hosszú, sok szenvedéssel járó, súlyos betegség után UJLAKI MIKLÓS egy montreáli kórházban átlépett egy talán szebb és jobb másik világba és nem maradt utána más, csak egy javarészt megsárgult papírhalom. De ez a papírhalom az emigrációs hungarista sajtó történetét foglalja magába, amelynek ő maga egyik legmarkánsabb képviselője volt.

Ujlaki Miklós Gyulán született 1923. december 6-án. Szinte már gyerekfejjel bekapcsolódott az akkori kor nemzeti és szocialista mozgalmainak munkájába. Először a Meskó Zoltán és Pálfy Fidél nevével fémjelzett csoportosulások soraiban találjuk, majd ő is csatlakozott a Szálasi vezette Hungarista Mozgalomhoz. Első írásait még vidékről küldözgeti különböző jobboldali újságok szerkesztőségeibe, de 1943-tól már a Temesváry László által szerkesztett **A NÉP** c. hungarista hetilap állandó munkatársa, aki még diákként Studiosus és Csabai Márton írói álneveken jegyzi hétről-hétre cikkeit. Ekkor ismerkedik meg a lap egyik vezércikkírójával, aki nem más, mint a már országosan ismert hungarista költő, **Alföldi Géza.**

A háború vihara őt is nyugatra sodorja. Először Franciaországba kerül, majd 1947-ben kivándorol Kanadába és Montreálban kezd új életet.

1948-ban a Henney Árpád által újjászervezett emigrációs Hungarista Mozgalom megindítja Út és Cél című hivatalos lapját, amelynek Ujlaki Miklós a kezdetektől fogva munkatársa lesz. Ezzel párhuzamosan, az ötvenes évek közepétől a Kántor Béla kiadásában Ausztráliában megjelenő **Hungarista Tájékoztató** is hozza írásait, amelyek kivétel nélkül a hungarista szellem önvédelmi harcának fontos dokumentumai. Bár Ujlaki Miklós újságírói tevékenységét a politikai újságírás kategóriájába sorolhatjuk, lelke mélyén mégis lírai alkatnak számított, aki később – szerkesztőként – a magyar költészet gyöngyszemeinek mindig szorított helyet az általa jegyzett lapokban. Ő volt az első az emigrációban, aki Sértő Kálmán életéről és munkásságáról több tanulmányban is megemlékezett. A költővel kapcsolatos, személyes élményekből táplálkozó hosszabb írása 1960-ban a **Marschalkó Lajos** által szerkesztett és Londonban a Hídfő kiadásában megjelent **TRIANONI ALMANACH** c. antológiakötetben is helyet kapott.

1957 novemberében kiadóként és szerkesztőként útjára bocsátja a havonta megjelenő **Kanadai Hungarista Tájékoztató**-t, olyan munkatársak közreműködésével, mint Fiala Ferenc, Marschalkó Lajos, Dr. literáti Vágó Pál és az 1956-os forradalomnak köszönhetően börtönéből szintén kiszabadult és nyugatra távozott **Temesváry László.** Aztán 1960 őszén újabb vállalkozásba kezd. Rövid időre ismét feltámasztja szerkesztőként a Hungarista Mozgalom egykori legendás lapját, az **ÖSSZETARTÁS**-t, amely szintén havonta jelent meg Kanadában 1962 közepéig. Főmunkatársak Fiala, Marschalkó és Vágó Pál.

1962 októberében már a **SZITTYAKÜRT** bölcsőjénél találkozunk nevével. A lap első három számát közösen jegyzik főszerkesztőként Major Tiborral. Aztán elválnak útjaik és Ujlaki ismét visszatér a hivatalos hungarista emigráció sajtójához. 1968-tól átveszi a Kántor Béla kiadásában Ausztráliában megjelenő Hungarista Tájékoztató szerkesztését, amelyet aztán több mint harminc évig, a lap Kántor Béla halála miatt 1999 januárjában történő megszűnéséig szerkeszt. Ezzel párhuzamosan 1986-tól ő lesz a szerkesztője a mozgalom hivatalos lapjának számító **ÚT ÉS CÉL**-nak is, amely szintén Ausztráliában jelenik meg ebben az időben és amelynek kiadója szintén Kántor Béla.

Az 1997-ben Németországban kiadott **PERÚJRAFELVÉTEL – Bűnös volt-e Szálasi Ferenc?** című válogatáskötetben két tanulmányával is szerepel.

Kántor Béla halálával 1999-ben gyakorlatilag megszűnt a klasszikus értelemben vett emigrációs hungarista sajtó. Történt még egy próbálkozás, hogy az Út és Cél új köntösben, európai megjelenéssel továbbra is eljusson az olvasókhoz, de ez a próbálkozás nem járt sikerrel, mert néhány példány megjelentetése után az új kiadó kénytelen volt beszüntetni a lapot. Ujlaki Miklós még aktívan résztvett ennek az új ÚT ÉS CÉL-nak a beindításában, és ezt követően a MAGYAR ÖSSZETARTÁS c. lap részére is írt még cikkeket, de súlyos szívbetegsége és többszöri komoly szívműtétje miatt végleg vissza kellett vonulnia az újságírástól.

Talán egyetlen hibája volt, ez pedig a túlzott szerénysége. Nem akart soha előtérbe kerülni, sokkal szívesebben, mint valami névtelen íródeák, a háttérben végezte sziszifuszi munkáját. Írásait a saját neve mellett egy tucatra való írói álnévvel jegyezte, amelyek közül a Csabai Márton, Viharsarki, Tiszántúli és Nagy László voltak a leggyakoribbak. Saját magát nem tartotta soha fontosnak, pedig írásai bizonyítják, hogy nemzeti szellemű politikai irodalmunk egyik legnagyszerűbb művelőjének számított, aki még a legsúlyosabb témák taglalásakor is kerülte a szélsőséges hangvételt és az ész s a műveltség fölényével, színvonalas hangon írt. Egy kétlábon járó lexikonnak számított, aki a Hungarista Mozgalom történetével kapcsolatban mindenről és mindenkiről mindent tudott. Túlzott szerénységére vezethető vissza, hogy a Hungarista Mozgalom történetével kapcsolatos, személyes emlékekre támaszkodó részletes emlékiratait is csak hosszú rábeszélések és meggyőzések után, 2000-ben volt végre hajlandó elkezdeni papírra vetni, de a könyörtelen sors közbeszólt és súlyos szívbetegsége megakadályozta abban, hogy ezt a hiánypótló munkát befejezze.

Ujlaki Miklós szinte kora ifjúságától hungarista volt és az is maradt haláláig. Meggyőződéses hungarista, aki a Szálasi Ferenc által felvázolt Hungarizmus megvalósításában látta a magyarság valódi felemelkedésének lehetőségét és ezért az eszméért harcolt újságíróként egész életében. Az Eszméért, amit az elvesztett háború után annyiszor sárba tiportak, kigúnyoltak vagy rágalmak özönével zúdítottak, mert vallotta és élte a tőle magától származó megállapítást: az igazság – akár letagadják, akár elhallgatják, akár meghamisítják – igazság marad.

Ahogy az már az emigrációs magyarság legkiválóbb képviselőinek köreiben lenni szokott, Ujlaki Miklós felesége, Márta asszony már évekkel korábban elhalálozott, egyetlen fiúgyermeke pedig enyhén szólva nem látta különösebben fontosnak a beteg édesapjával való foglalkozást.

Egyetlen vigasza, hogy életének utolsó, sok szenvedéssel járó éveiben hűséges társra talált Koritár Ilona özvegyasszony személyében, aki szeretetével és odaadó gondoskodásával elviselhetőbbé tette számára a súlyos betegséggel járó szomorú hétköznapokat. Hamvait utolsó kívánságának megfelelően ő szállíttatta haza, és szülővárosában, Gyulán helyezték 2005. szeptember 23-án végső nyugalomra, a családi sírboltba.

Ujlaki Miklós, aki életében nem térhetett újra vissza hazájába, immár magyar földben alussza örök álmát. Abban a magyar földben, amelyből vétetett és amelyért szellemi síkon a magyar betű napszámosaként a toll fegyverével egész életében küzdött. Írásai azonban ránk maradtak, hogy egyszer még fáklyaként világítsanak a Hungarizmussal és a Hungarista Mozgalom történetével kapcsolatban mindmáig sötétségben és hazugságban tartott hazai magyarságnak.

Legyen áldott az emléke.

Dobszay Károly

Ujlaki Miklós élete alkonyán hűséges társával, Ilonával

Ujlaki Miklós szellemi hagyatékából

FÉNYEK ÉS ÁRNYAK OKTÓBER IDUSÁN

Minden nemzet életében adódnak olyan események, amelyekről bírálatot mondani a történelem hivatott. A Magyar Nemzet életében az 1944. október 15-én és 16-án történtek ezek közé tartoznak. Ám az azóta eltelt esztendők alatt sokan és sokat beszéltek róla, egyesek gyűlölettel, mások lemosolygással, s aránylag kevesen vannak, akik a demokratikus Nyugaton ki merik mondani ama véleményeket, hogy 1944. október 15-én a Magyar Nemzet megméretett és súlyosnak találtatott.

Tudjuk, hogy hálátlan dolog ezt így kijelenteni a magyar emigráció és főként a világ közvéleménye felé, mégis meg kell tennünk még akkor is, ha az egész világgal találjuk szembe magunkat. – Mert valóban szemben találjuk magunkat egy olyan világgal, amely nevetséges fantáziának bélyegezi a politikai becsületet, erénnyé magasztosítja az árulást, őrültségnek a magyarság önvédelmi harcát, amely hősökké üti a hazaáruló muszkavezetőket és mártírokká a „Nemzeti Bizottmány" kollaboráns, zsoldos tagjait. Olyan időket élünk, amikor a világpolitika kulisszái mögött mérget keverő sötét erők átértékelik a fogalmakat, hogy uralmukat immár az egész földgolyón biztosítani tudják. S mivel mindig voltak és mindig lesznek pénzzel megvásárolható emberek, törekvésük sikerrel is jár.

Október 15-ike, minden sátáni fogvicsorgatás ellenére, a mi szemünkben olyan nemzeti ünnep marad, amelyen Szálasi Ferenc és az általa vezetett hungarista magyar népmozgalom történelmet csinált. Nem kevesebbet, mint azt, hogy megmentette az ezeréves magyar becsületet. Ez volt a fényforrás ezen a napon és ennek a fénye világít előttünk ma is.

Tény, hogy volt az eseményeknek árnyékos oldala is: az ország népe megoszlott. – Az akkor már hatodik éve húzódó háború kíméletlenül szedte áldozatait a belső és a külső fronton egyaránt. A fokozatosan hátráló fronton egyre szaporodtak a szökések, s a belső részeken állandó légi támadások pusztították népünket, testben és lélekben is. A magyarság nem hungarista része egyre jobban mutatta már a fáradtság jeleit. A destrukció hulláma elérte és elgyengítette a Nemzet akkori fejét és „Hadurát": Horthy Miklós kormányzót is, akinek kétségtelen érdeme marad, hogy fehér lován valamikor elindult Szegedről. Horthy uralma alatt az ország szocializálása sohasem terjedt túl az ígéreteken, és nemcsak a dolgozó nép jogait tagadta meg huszonöt kemény éven keresztül, de külpolitikai vonalvezetése is becstelennek bizonyult, amikor megtagadta – és pedig a Nemzet nevében – a háromhatalmi szerződésben vállalt becsületbeli kötelezettségeket.

Erről volt szó 1944. október 15-én: arról, hogy a Nemzet válságba jutott és nem az volt a sorsdöntő kérdés, hogy a németeknek előnyösebb-e udvarolnunk, vagy az oroszoknak, hanem, hogy kitartunk-e becsületbeli elkötelezettségünk mellett, avagy Európa árulóinak: a románoknak és cseheknek példájára hátbatámadjuk szövetséges fegyvertársainkat?

A Nemzeten volt most már a sor, hogy döntsön az árulás és a hűség, a becstelenség és a becsület között. És a Nemzet döntött is: oly derekasan állottuk meg a helyünket, mint a Berlin-Róma tengely mellett önvédelmi harcukat vívó nemzetek közül egy sem. Mi magyarok voltunk az egyedüliek, akik nem kapituláltunk!

Mi hungaristák nem tagadjuk, miként eddig sem tagadtuk, hogy ennek a félévnek meg volt a fénye, de megvolt az árnyoldala is, akárcsak az előzményeknek. Ha azonban képesek vagyunk arra, hogy tárgyilagos bírálatot mondjunk önmagunkról, méltán elvárhatjuk, hogy ugyanezt tegyék meg velünk szemben azok is, akik politikailag a másik oldalon állanak. Elismerjük a hungarista félév hibáit, de tiltakozunk az ellen, hogy egy-egy bolhából bárki elefántot csináljon, hogy egyesek – megjelent könyveikben, emlékirataikban – csak az árnyékot tárják a világ közvéleménye elé!

Egyesek hatalomról beszélnek... Hisztérikus hatalomátvételről, amely kizárólag a németek segítségével történt volna és csak a németek érdekeit volt hivatva szolgálni. Aztán beszélnek fantasztikus terroruralomról, véres diktatúráról, rablógyilkosságokról és tömeggyilkosságokról…

A megdönthetetlen igazság ezzel szemben, a Hungarista Mozgalom október 15-i végső ellenállásával kapcsolatban az, hogy más kiút nem volt, együtt kellett harcolnia a német szövetséges oldalán a közös ellenség ellen.

Az igazság az, hogy Magyarországon a hungarista félév alatt kétféle ember volt megkülönböztethető: a magyar és a zsidó.

A magyarok számára a „fehér lap" politikája lépett érvénybe. Szálasi Ferenc – mint Nemzetvezető – fehér lapot adott minden politikai pártnak, mind a jobboldaliaknak, mind a baloldaliaknak. Vajna Gábor hungarista belügyminiszter közvetlenül az események után rádiószózatban fordult a baloldali munkássághoz, felszólítva őket, hogy tegyenek félre minden belpolitikai nézeteltérést és a végső ellenállás végigküzdésére jó magyarokhoz méltóan fogjanak kezet velünk hungaristákkal. Fehér lapot kapott a „Szálasi álarc nélkül" című, sötét rágalmaktól hemzsegő könyv szerzője is. Fehér lapot kapott a „8 órai Újság" híres nyilasfaló „Csodálkozó János"-a is. Fehér lapot kapott minden demokrata, aki a számonkérés elől nem bujkált mosókonyhákban, fáskamrákban, mint tette azt Tildy Zoltán és Nagy Ferenc és nem tartózkodott egy vidéki tanyaházban, hogy „Isten hozott"-al fogadja a „felszabadító" szovjet martalócokat, mint tette azt Sulyok Dezső. Fehér lapot kapott volna Bajcsy-Zsilinszky Endre is, ha Malinovszkij orosz marsallal történt hazaáruló paktálása helyett részt akart volna venni a Nemzet végső harcában és vállalta volna, amit a hungarista mártírok vállaltak: győzelem vagy halál... Vajon akadt-e Krisztus óta még valaki, aki politikájának tengelyébe a fehér lapot helyezte?...

Tény, hogy a gettók ajtaját nem nyitotta fel az október 15-én bekövetkezett hungarista változás sem. A zsidóság a szovjet győzelemért imádkozott és mint megbízhatatlan kisebbség ugyanúgy lakat alatt maradt, mint ahogyan Amerikában is lakat alatt állott a német, olasz és japán lakosság. És ha ez érthető volt a hadviselő Amerikában, akkor miért lenne érthetetlen egy olyan országban, amely nemcsak hadviselő állam, hanem hadszíntér is volt egyúttal.

Akárki és akárhogyan is szépíti a magyarországi zsidóság szerepét, nem lehet vitás, hogy antibolsevista végső harcunkban – megbízhatatlan elemnek bizonyult.

A bolhából való elefántcsinálás itt jelentkezik elsősorban. Lévai Jenő „Fekete Könyv"-ében hosszú leírással, számos fényképpel lép a közvélemény elé, de arról nem ír, hogy Szálasi Ferenc Nemzetvezető Szalai Pál testvérünk vezetésével őrséget állíttatott a pesti gettók elé, hogy az ott tartózkodó zsidókat megkíméljék a fehér lap politikája nyomán Mozgalmunk soraiba beszivárgott alvilági alakok kirablásától. Ennek az intézkedésnek volt köszönhető, hogy a pesti gettó túlélte a vészterhes időket. Erről azonban nem ír egy sort se Lévai Jenő, se Sulyok Dezső. Pedig ez volt az igazság és ehhez még hozzátartozik, hogy a „háborús bűnös"-ként később szintén hazaszállított Szalai Pál testvérünket a népbíróság kénytelen volt felmenteni, jóllehet, amit Szalai Pál a zsidóság érdekében tett, azt Szálasi Ferenc utasítására tette.

Annál többet írnak azonban még ma is a vérző Dunapartról, tarkólövészetről, tömeggyilkosságokról... Írnak és beszélnek ilyesmiről Vasfüggönyön innen és túl egyaránt. Természetes, hogy odaát elsősorban azok, akik nem akarnak tudni Katnyról, ideát pedig azok, akik nem akarnak tudni Hirosimáról. Különben lehetne vitázni azon, hogy hol halt meg több ártatlan ember: az ostromlott Budapesten, a Katny-i erdőben, vagy Hirosimában?

Egy azonban bizonyos: az 1944. október 15-én életben lévő budapesti zsidóság Szálasi Ferencnek köszönheti további életét, akinek csak egy szavába került volna és Budapesten több zsidó nem marad... A vádaskodók jobban tennék, ha előbb megismernék a Hungarizmust és csak azután mondanának véleményt róla. Mert, hogy Szálasi Ferenc mélységes keresztényi lélek volt, az tisztán kifejezésre jut a Hungarizmus alapvető tanításait tartalmazó „Út és Cél" című tanulmányából, amely nyíltan leszögezi, hogy a hungarizmus nem zsidóellenességet akar megvalósítani, hanem a zsidómentességi (aszemita) alapelveket kívánja megteremteni egy szabad Hazában.

Pax Hungaricát – Magyar Békét akartunk megvalósítani a Kárpátok völgyében és nem vérfürdőt! Aki mást mond téved, aki mást állít, az hazudik. Tény, hogy a rendszerváltozásnál az acélos búza mellett pelyva is került a felszínre. De ez mindig is így volt minden történelmi fordulónál. A sebek még fájnak az esztendők távlatából is, fájnak a magyarországi zsidóságnak is, az egész Nemzetnek is, de legjobban talán nekünk hungaristáknak, akiknek a hungarista félév alatt is csak az áldozatvállalás jutott, csakúgy mint azelőtt és most is a minden korban felbukkanó szemét miatt mások becstelenségét kell hordoznunk.

Pedig október 15-én nem történt más, minthogy Magyarországon kinyílott a Nemzet akaratának rózsája – csakúgy, mint 1848. március 15-én. És ki látott már rózsát tövis nélkül? Ki érezhet magában jogot annak elmarasztalására, hogy egy hadszíntérré vált főváros területén a gazemberek miatt igazoltatásra volt szükség? Ki merészeli elítélni az egész magyar népet, mert a salak a konc reményében beszivárgott a zöld ingesek táborába is? Ha „bűnről" beszélünk, Szálasi Ferenc ellen legfeljebb csak azt hozhatják fel, hogy jobban szerette népét, mint önmagát és az egész Mozgalom „bűne" is az volt, hogy a végső harcok idején a koalíció helyett mindenkivel, tehát önmagunkkal szemben is, nem azt a diktatúrát választottuk, ami az akkori helyzetben szükséges lett volna.

Az árnyék mellett sugárzó fényözönben ott masíroztak azonban a Hungarista Légió hőslelkű harcosai. Ez az alakulat a hungarista félév alkotása volt és a külső frontokon csodákat művelt a haláltmegvető elszánt küzdelem. Erről tanúskodik egyik könyvében a kimondottan magyarellenes Haagen. De találkozhatunk e tanúskodással magyar vonalon is. Füry Lajos katonaíró például korántsem nevezhető hungaristának, az „Árva Magyar János" című regényében mégis megemlékezik a teherautókon frontra szállított hungarista légiósokról, akik dalolva mentek oda, ahol éleslel lőttek vissza, s nem jött közülük vissza talán egy sem. Ugyancsak nem nevezhető még csak hungaristabarátnak sem a „Mindszenty Népe" című legitimista folyóirat, amely 1953 januári számában szintén kénytelen volt beismerni a hemzsegő nyilasellenes támadások között, hogy „a Svábhegy déli lejtőjén kis nyilas alakulatok haláltmegvető bátorsággal harcoltak"... Mindezek tények és igazaknak kell lenniök, ha egyszer az ellenséges sajtó is megírja. Miként tény az is, hogy ez a harci alakulat – a keleti ellenség előtt – soha nem kapitulált.

Azok a „magyarok" pedig – akadjanak bár köztük régi párttagok is –, akik október 15-ike után cselekedeteikkel szégyent hoztak a keresztény magyarságra, de főként azokra a testvéreikre, akik a hungarista félévet már nem élhették meg, csakúgy, mint a harcokban elesett hőseinkre és későbbi mártírjainkra – a mi szemünkben oly ellenségek, mint Rákosi pribékjei. De a tragikus összeomlás után most megmutatkozik, ki volt a salak és ki az, aki még most is csak a szemétdombon érzi jól magát. Most, a száműzetésben mutatkozik meg valójában, kik voltak az igazi testvérek, akik ma is velünk együtt vállalják a meggyalázottak sorsát.

Hadd hulljon a férgese!...

Mi pedig, élve maradt hungaristák, szorítsuk meg egymás kezét ezen a napon, mert amit magunkra vállaltunk és véghez vittünk, az becsületes volt. Hisszük, hogy nincs már messze az idő, amelyben a becsület becsület lesz újra és az árulás árulás marad. De addig ha meggyalaznak, leköpdösnek is bennünket, október 15-ének fénye szívünkben örökre égni fog.

Hungarista Tájékoztató, 1956. október 15.

Süllős Lenke

OKTÓBER 15.

Olyan volt, mint a megnyilatkozás,
Nehéz álomból boldog ébredés!
Levélhullásban tavasz született,
Sötét felhőn nyílott meg égi rés.

Már felvillantak torkolattüzek
Gonosz-lilán, vörös-fenyegetőn,
Már hallatszott a közelgő moraj,
És bomba vágott be a háztetőn...

Jött a parancs: harcolni nem szabad!
Jöjjön a horda – és jöjjön a vég!
...Könnyünk se volt már, jajszavunk se hangzott,
Csak éreztük, hogy a szívünk kiég...

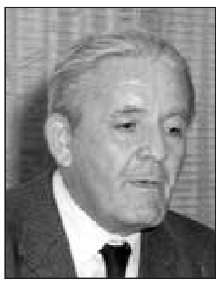
Vártunk dermedten: jöjjön a halál,
Hisz úgyis, úgyis minden elveszett!
Utolsó könnyünk hullott szótlanul
A sárbatiportt becsület felett...

Emlékezz, Testvér! Akkor jött e nap!
Mint sötét éjre a hajnali fény,
Úgy ragyogott fel utolszor, csodásan
A meggyalázott katonaerény!

A kezünk újra fegyvert ragadott!
Szívünkben tűz – új élet költözött!
...Valaki akkor az Istenre nézett
S végső, halálos harcra esküdött...

Ez ünnep akkor megszenteltetett,
Vereségünkben győzelem maradt!
Ki esküdött rá: Szálasi Ferenc
Vérrel szentelte, magyar ég alatt...

Ma gyászban ülünk minden ünnepet,
Minden emlékünk bús könnyhullatás...
Vésd a szívedbe, Testvér, e napot,
Olyan volt, mint egy megnyilatkozás!

Tudós-Takács János

INKVIZÍCIÓ MANNHEIMBEN

A NAGY HOLOCAUST-„ERETNEK" PER

Korunk liberális gondolkodói és zsurnalistái gyakran felháborodva emlegetik, hogy a középkori inkvizíció „a meggyőződésükért ítélt el embereket". De ami napjainkban az úgynevezett „holocaust-tagadók" perein történik, kísértetiesen hasonlít az inkvizíciós eljárásokra. Míg az inkvizíció azért fogott perbe egyeseket, mert a katolikus egyház dogmáit tagadták, addig a mai Németország bíróságai azért mondanak ki büntető ítéleteket, mert egyesek összeütközésbe kerülnek (szóban vagy írásban) a holocaust államilag támogatott dogmájával. Ilyen mai „eretnek" (számos revizionista történésszel együtt) a nézetei mellett elszántan kitartó, meg nem alkuvó, német származású Ernst Zündel is, akit több évtizedes kanadai tartózkodás után 1988-ban Kanadában azzal a váddal ítéltek el, hogy a holocausttal kapcsolatban „tudatosan hamis híreket tesz közzé", mivel kiadott egy pamfletet „Valóban hatmillió halt meg" címmel. A Kanadai Legfelsőbb Bíróság azonban Zündelt felmentette, a szólásszabadságra hivatkozva.

Zündel 2001-ben Tennessee-be költözött, feleségül vette a német származású, jobboldali, USA-állampolgár Ingrid Rimland írónőt, de deportálták 2003-ban Kanadába a bevándorlási törvény állítólagos megsértése miatt. Kanada viszont 2005-ben Németországba továbbdeportáltatta a 2 évig börtönben sínylődő Zündelt, arra hivatkozva, hogy „veszélyezteti Kanada biztonságát".

Németországban a mannheimi ügyészség azon a címen emelt vádat ellene, hogy „áltudományos módszerek" felhasználásával újra akarta írni a holocaust hivatalosan elfogadott történetét. S mivel a holocaust hivatalos története szinte „államvallássá" lett a mai Németországban, az ebben kételkedő Zündelt a vád „eretneknek" tekinti, és a mannheimi bíróság úgyszólván „inkvizíciós pert" folytat ellene.

A Zündel-per első napján, 2005. november 8-án az elnöklő Ulrich Meinerzhagen bíró és Andreas Grossman államügyész eleve azzal az eltökélt szándékkal érkeztek a tárgyalóterembe, hogy a tárgyalásból kirekesztik Zündel jogi tanácsadóját, Horst Mahler ügyvédet, és bíróság által kirendelt védővel helyettesítik.

Meinerzhagen a tárgyalás során a védők asztalától való távozásra szólította fel Mahlert, arra hivatkozva, hogy az ügyvédet 2004 márciusában a holocaust tagadása miatt eltiltották Németországban az ügyvédi tevékenységtől. Az ő helyére a védelem Dr. Herbert Schaller osztrák ügyvédet indítványozta.

Sylvia Stolz és Jürgen Rieger védőügyvédek tiltakoztak a bírói elfogultság és a hatalommal való visszaélés ellen. Az ügyvédi tiltakozás több alkalommal hatalmas tapsvihart váltott ki a hallgatóság részéről (a tárgyalóteremben Zündelnek mintegy 130 híve tartózkodott). Ennek hatására Meinerzhagen bíró teljesen elvesztette az önuralmát, és amikor Stolz ügyvéd arra hivatkozva tiltakozott Mahler kizárása ellen, hogy Mahler az őmellé rendelt tanácsadó ügyvéd, és ő (Stolz) államilag kirendelt ügyvéd, a bíró Stolzot is kizárta a védelemből!

Ez az *eljárási jog* szempontjából teljesen abszurd lépés volt, valóságos jogtiprás, hiszen világosan mutatja, hogy a bíró elfogult, eleve elkötelezte magát a holocaust-dogma mellett, s ezért óriási eljárási szabálytalanságot elkövetve a védelem megbénítása érdekében kizárja azokat, akik érdemben tudnák védeni a vádlottat. Milyen ítélet várható az ilyen bírótól? Az ilyen tárgyalás csak tárgyalásnak álcázott komédia! Joggal jelentette be Jürgen Rieger ügyvéd a bíró személye elleni elfogultsági kifogását, Mahler és Stolz elleni nyilvánvaló elfogultsága miatt. A bíró válasza az volt, hogy az elfogultsági kifogást a Mannheimi Kerületi Bíróság meg fogja vizsgálni, és a határozatot november 15-én hirdetik ki.

Rieger azt mondta a bíróságnak, hogy ez az eljárás jogsértőbb, mint a szovjet Gulág-rendszer, hiszen a védőket büntetéssel fenyegetik, ha bizonyítékokat hoznak fel az általuk képviselt Zündel védelmére. „A kis Németország most a legelnyomóbb ország Európában" – mondta. Később amerikai újságírók kérdésére válaszolva megjegyezte, hogy ez a bírói eljárás a boszorkányüldözéshez hasonlít, csak most a holocaust-vallás „eretnekeit" nem égetik el, hanem bebörtönzik.

Felettébb valószínűtlen, hogy Meinerzhagen és Grossman elfogadna bármilyen bizonyítékot, amely megváltoztathatná az államilag támogatott holocaust-tanítást, hiszen mind a bíró, mind az ügyész odaadó hívei a „holocaust-vallásnak". Elfogultságuk mellett ennek oka a Német Büntető Törvénykönyv 130.§-a is, amely tiltja bármely olyan probléma nyilvános megvitatását, amely kérdésessé tenné a holocaust elfogadott változatának valódiságát.

A bíró a tárgyalást november 15-re elnapolta.

A Zündel-per második napján, november 15-én Zündelnek több, mint 100 híve jelent meg az épületben, sok új arc, köztük külföldiek is. A tárgyalóterem zsúfolásig megtelt, húsz embert már nem tudtak bebocsátani a terembe; ezek kint várakoztak a folyosón.

A tárgyalás kezdetén a bíró figyelmeztette a hallgatóságot, hogy tartózkodjék minden tapstól és egyéb véleménynyilvánítástól.

Dr. Meinerzhagen elutasította Zündel elfogultsági kifogását. Azt állította, hogy a vádlottnak nincs ésszerű oka arra, hogy kételkedjék a bíróban. Majd megerősítette, hogy Sylvia Stolz ki van zárva a védők közül. Egyebek között ezt azzal is indokolta, hogy Stolz kisasszony túlságosan közel áll (sic!) a vádlotthoz. Kijelentette, hogy a döntése nem érzelmi okokon, hanem objektív tényeken alapul. Megismételte, hogy Stolz azért alkalmatlan, mert nem tudja garantálni a tárgyalás menetének rendes lefolyását, és ez konfliktusokat eredményezne a védelem és a vádlott között. (Megjegyzésünk: ennek a rendkívül erőltetett „indokolásnak" teljességgel hiányoztak a ténybeli alapjai.)

A bíró azzal folytatta, hogy Jürgen Riegert és Dr. Herbert Schallert sem lehet elfogadni bíróság által kijelölt védő tanácsadóinak, és ezt a határozatot az teszi szükségessé, hogy „elkerüljék az eljárás késleltetését". – Majd elvetette Stolz indítványát, hogy rendeljenek el zárt tárgyalást (annak érdekében, hogy a holocaust elfogadott változatát kérdésessé tevő bizonyítékokat is be lehessen mutatni). A bíró azt állította, hogy a közönséget csak akkor lehet kizárni a tárgyalásról, ha a jelenléte fenyegetést jelent a tárgyalás számára, ámde itt nem ez a helyzet. Majd bejelentette, hogy felfüggeszti az eljárást, mert új ügyvédet kell kijelölni, akinek ismerkednie kell a hatalmas peranyaggal, ehhez viszont idő kell.

Azzal folytatta, hogy Zündel megnevezhet egy általa megbízott ügyvédet, és erre 5 perc gondolkodási időt engedélyezett. Annak elteltével Zündel megbízta Dr. Schallert védőjének, és utóbbi elfogadta a megbízást. De Grossman államügyész nem tartotta Dr. Schallert alkalmasnak erre a feladatra. Meinerzhagen úgy döntött, hogy ezzel kapcsolatban nem hoz határozatot aznap a bíróság, és elnapolta a tárgyalást.

A tárgyalóterem közönsége hangosan kifejezésre juttatta csalódottságát és haragját. A tárgyalás után Zündel támogatói és a védői összeültek egy kis megbeszélésre, amelynek során Jürgen Rieger kifejtette, hogy az érvényben lévő jogszabályok szerint Dr. Schallert el kellett volna fogadni megbízott ügyvédnek, tehát a bíró jogszabályt sértően járt el.

A tárgyalás valószínűleg 2006. februárban/márciusban folytatódik.

(A per további alakulásáról tájékoztatni fogjuk olvasóinkat. A szerk.)

Horst Mahler és Ernst Zündel a tárgyalóteremben

„AZ ÖSSZES PEREK SZÜLŐANYJA"

(Részletek Ernst Zündel leveléből feleségéhez a börtönből)

Zündel nem tört meg és elszánt

Kedves Ingridem!

„A harc folytatódik tovább – a Zündeleknek még vannak jogaik!

Így hát, bátor feleségem, mi ketten együtt történelmet csinálunk! Ez gyönyörű!

Ez az ítélet fontos más bebörtönzött idealisták (emberi jogi aktivisták), vagyis olyan emberek számára, akik az emberi és polgári jogokért harcolnak Németországban és azon túl! Úgy tűnik tehát, Ingrid, hogy hazamegy a férjed! És ahogy megígértem Neked és előre megmondtam a torontói börtönből, a harc tartalma nem változott meg, csak a földrajzi hely kiterjedt az európai frontra, mert mi folytatni fogjuk akcióinkat Kanadában és az USA-ban.

Nem szívesen hozom kellemetlen helyzetbe a német bírákat, de a polgári jogokért folytatott küzdelem Németországban már régóta esedékes volt. Amint tudod, pontosan erre a forgatókönyvre készültem fel értelmileg és érzelmileg [évtizedeken keresztül], mert nem akartam, hogy a bűnök, vágyak, kívánságok uralkodjanak rajtam, mivel ezek az emberi gyengeségek a legveszélyesebbek. Ezek teszik az embereket kiszolgáltatottá a fenyegetésekkel és manipulációkkal szemben, és megfélemlíthetővé a rendőrség, a kihallgatók és a bíróságok által.

Emlékszem Kanada leghíresebb bűnügyi jogászának, Eddie Greenspannek mérhetetlen csalódottságára, amikor megpróbált közbenjárni érdekemben a Szabadságjogok Kanadai Társaságánál 1986-87-ben. Amint tudod, ezek a főbb baloldaliak, marxisták és cionisták éveken át kritizáltak és gyaláztak engem a médiában. Kifejtettem a Feljebbviteli Bíróság elnökének, hogy ők későn jövők és opportunisták az emberi jogokért folytatott küzdelemben: ők csak a nyilvánosság kedvéért jöttek, mert tudták, hogy jó esélyem van, és igen valószínű, hogy meg fogom nyerni a fellebbezésemet.

Mélységes csalódottságában Greenspan kikottyantotta, miközben három lábnyira álltam tőle az Ontarioi Feljebbviteli Bíróságon és láthattam, hogy patakzik az izzadtság a hajából az inge gallérjára:

„Tanácselnök Úr, mi nem tudjuk, hogy mit csináljunk Zündellel! Őt nem hozta zavarba a média becsmérlése! Úgy tűnik, a negatív sajtó nem zavarja őt! A börtön szemmel láthatóan nem riasztja! Nem törődik azzal, hogy a társadalom mit gondol róla! Mi mást tehetne bárki is *egy ilyen személlyel*?"

Ingrid, ez sokkal korábban történt, mint ahogy mi találkoztunk. Te büszke lettél volna! Az a hamisítatlan Ernst Zündel volt, aki nem hunyászkodott meg!

Amint tudod, megnyertük a fontos fellebbezést – dobbal, trombitával és egy 134 oldalas ítélettel, amely megsemmisítő kritikát gyakorolt Locke bíró és a tárgyalóterem magatartása felett. A hatalom fellebbezése folytán az ügy Kanada Legfelsőbb Bírósága elé került, és 1987. június 6-án azt a híres interjút adtam, amelyben kinyújtottam kezemet a zsidó közösség felé és javasoltam, hívjunk össze egy szimpóziumot a holocausttal összefüggő problémákról a torontói Maple Leaf Gardens Sportcsarnokban. Felajánlottam, hogy fizetem a bérleti díj felét és fizetem a szakértőimet – történészeket, szemtanúkat, stb. Felkínáltam három közismert zsidó személyiségnek, hogy elnököljön ezen a történelmi eseményen. Ők kikosaraztak engem. [Egyikük azt mondta]: „Ernst, ez túl kényes ügy, hogy hozzányúljak!"

Azon a történelmi napon megjósoltam a média összegyűlt képviselői előtt, hogy egy munkaközösséget fogok küldeni Auschwitzba vizsgálatokat végezni és mintákat venni. Ingrid, én akkor még nem tudtam, hogy *Fred Leuchter* létezik, de a gondolat már létezett.

Megmondtam nekik, hogy ha újra vád alá helyeznek, végig fogom harcolni *„az összes perek szülőanyját"* és véget vetek ennek a témának egyszer s mindenkorra! Gyűlöletük és hatalmi mámoruk vakká tette őket – és ők vállalkoztak nemcsak „az összes perek szülőanyjára", hanem egy 20 esztendős állóháborúra is, amely még mindig tart!

Attól tartok, Ingrid, hogy akik itt becsmérelnek engem, olyan vakok, hogy nem veszik észre *a történelmi aknamezőt*, amire lépnek. A történelem megismétli önmagát! Megvakították őket *a taktikai győzelmeik* a tárgyalótermekben, ahol ők irányították a per kimenetelét. Egy átlag vádlott számára ez a helyzet katasztrofális. Nekünk, idealistáknak ez csupán kellemetlenség, amit el kell viselnünk.

Ez mindenestől újra Greenspan forgatókönyve!"

Ernst Zündel

(Ford: Tudós-Takács János)

Leon Degrelle

A LEGYŐZÖTT ELHALLGATTATÁSA

A francia származású feledhetetlen Leon Degrelle tábornok (Belgium, 1906-1994) a második világháború utolsó életben maradt nagy, keresztény és jobboldali politikai és katonai vezetője volt. Húszéves korára már 5 könyvet írt és saját lapját szerkesztette. Keresztény meggyőződéséből belépett a Katolikus Akció Mozgalomba, aminek rövidesen vezetőjévé vált. A jogtudomány, politológia, teológia, archeológia, képzőművészet és filozófia éles eszű tanulmányozójaként Degrelle 26 éves korában, értelmi és érzelmi képességének teljes bevetésével megalapította a Rexista Pártot, hogy véget vessen a belgiumi plutokrácia könyörtelen uralmának, és létrehozzon egy nemzeti és keresztény értékekből táplálkozó „nemzeti közösséget". 29 éves korában az ő pártja lett a legnagyobb a Belga Parlamentben: az ő lenyűgöző írásai, szónoki képességei és emberfeletti energiája 1936. május 24.-én 36 rexista választott képviselőt juttatott be a törvényhozás házába. Hitler, aki nagyon csodálta a nyílt, dinamikus Degrelle-t, egyszer azt mondta neki: „Ha lenne fiam, azt szeretném, ha olyan lenne, mint Ön."

Amikor elkezdődött a háború, létrehozta a maga Waffen-SS elit gyalogos ezredét, amely a félelmetes keleti fronton harcolt. Ott az egykori kiváló szónok rövid idő alatt a kézitusákban vívott harcok során a legmagasabb tiszteletben és kitüntetésben részesült. Degrelle, a harcos arra kényszerült, hogy bajtársai temetésén is ott legyen: a vörös gőzhenger ellen vívott harcok után az ő ezrede 800 harcosából csak ő és két bajtársa maradt életben.

A következő írásával, amely az „Forradalmi életem" című könyvének egy részlete, emlékezünk a nemzeti és jobboldali erők 60 évvel korábbi tragédiájára, és egyben bemutatjuk olvasóinknak a hazánkban kevésbé ismert Leon Degrelle-t, az elbűvölő írót, aki a sikerei mellett türelmesen elviselte az üldöztetéseket és a rágalmakat, és humora, lelkesedése segítségével a háború után is folytatta küzdelmét szóval és tollal a képmutató ellenségeivel szemben, lelkesítve a igazságért harcolók következő nemzedékeit.

Mihez van még joguk közülünk azoknak, akik elmenekültek a Keleti Front végső poklából 1945-ben, sebektől elborítva, szomorúságtól letaglózva, fájdalomtól gyötörve? Halott emberek vagyunk. Halott emberek, akiknek van kezük, lábuk és lélegeznek – de halottak.

Kimondani egy igaz szót nyilvánosan vagy leírni néhány sort hazugság nélkül, miután fegyverrel a kézben harcoltunk a Szovjet ellen – mindenekelőtt egy „fasisztának" nevezett vezért követni – ez a „demokraták" számára azonnal „provokációnak" tűnik.

Egy köztörvényes bűnöző számára mindig lehetséges a kimagyarázkodás és az önigazolás. Az apját ölte meg? Az anyját? Bankárokat? Rokonait? Visszatért-e azután a bűnöző élethez? Majd a világlapok közölni fogják az „emlékiratait"; bombasztikus címekkel adják közre bűncselekményei történetét, díszítve különféle csúf részletekkel. Nem tesz semmit, hogy a téma egy gyalázatos gyilkosság vagy tíz lelkes utánzójának egyike.

Amerikában egy legközönségesebb gyilkos klinikai jellemzését több kiadásban kinyomtatták, és dollár milliós hasznot hozott a megszállott, szőrszálhasogató elemző Truman Capot számára.

Más gyilkosok, nagyrészt olyanok, mint a néhai „Bonnie és Clyde", hősként vannak ábrázolva filmekben, sőt divatot diktálnak a felső tízezer sétáló utcáin.

A politikai okok miatt elítéltekre ez jelenleg nem érvényes. Politikai zászlójuk színe dönti el, hogy mentegetik vagy gyalázzák őket.

Egy bárdolatlan, vidéki fajankó, aki egy banda vezére lett a szélsőbaloldali Népfrontban az 1930-as évek Spanyolországában, aki gátlástalanul legépfegyverezte a hazafias nacionalistákat, képes volt – ugyanabban a Spanyolországban, ahol a honfitársait legyilkolta – szabadon, hosszasan, a madridi legnagyobb forgalmú újságban, több százezer példányban kifejteni a véres kalandjait, mint baloldali spanyol ember.

De nekünk emlékeznünk kell, hogy – ő a baloldal embere volt.

Neki joga volt gyilkolni és azután kérkedni a gyilkosságával.

Valójában a baloldalon az embernek mindenhez joga van.

Bármik is voltak a bűnök – igen, a tömeggyilkosságok –, amiket minden marxista rezsim elnéz, senki sem fog még görbe szemmel sem nézni a marxista gyilkos személyre. A konzervatív jobboldal azért nem, mert ostobán azzal büszkélkedik, hogy „nyitott a dialógusra" az esküdt ellenségeivel. A baloldal pedig azért nem, mivel mindig kitart a becsben tartott bérencei mellett.

Egy forradalmi agitátor, kommunista gerilla és Castrónak a Regis Debray-hoz hasonló bizalmasa rokonszenvező meghallgatásra számíthat mindenütt. Száz burzsoá újság fogja világgá kürtölni a legújabb eszméit. A pápa és De Gaulle tábornok siet majd a védelmére, és arra hivatkozik, hogy nem lehet kivégezni abban az országban, amelyet fel akart forgatni; az egyiket a pápa tiarája, a másikat egy tábornok kalapja alatt.

Hogyan kerülheti el valaki az ellentétes sorsot, Robert Brasillachnak, a háború alatti legnagyobb francia írónak a sorsát? A hazája iránti szenvedélyes szeretete ellenére, amelynek életét és munkásságát szentelte, az 1944-es „felszabadulás" a költő számára azt jelentette, hogy 1945. február 6-án könyörtelenül kivégezték. Egyetlen tiszti kalap sem volt látható a védekezése során, de egy paszományos kalapú tiszt adta meg a jelt a kivégző osztagnak, amely agyonlőtte ezt az írót.

A visszataszító anarchista Daniel Cohn-Bendit-et – aki Németországban született, de éppen úgy Franciaországban is agitált – csak tessék-lássék kereste a francia rendőrség. Magától értetődő, hogy a rendőrség sohasem találja meg, még akkor sem, ha ő arra készül, hogy az egész országot a levegőbe röpítse.

Bombasztikus szólamait (amelyek amennyire lázítók, ugyanannyira középszerűek voltak) a kapitalista kiadók útján közzé tudta tenni, oly mértékben és olyan módon, ahogy óhajtotta. Számomra mulatságos volt, hogy bőséges honoráriumot jelentő csekkeket vágott zsebre, amiket azok adtak neki, akiket el akart pusztítani.

A szovjetek 16,5 millió ember csontjaira alapozták a diktatúrájukat. De ezt a tömeges mártíriumot a finom társaságokban nem illik említeni…

Nyikita Hruscsov, a tömeges halállal járó ukrajnai éhínség komisszárja, egy közönséges sertéspiaci szélhámos, paraszt orrán nagy csicseri borsó-szemölccsel, az izzadós ember, akinek öltözéke olyan volt, mint egy kacattár, miért ne járhatta volna körül diadalmasan az Egyesült Államokat, karján az öreg feleségével, kíséretében az USA kormányhivatalnokaival, talpnyaló billiomosaival, francia „kán-kán"-táncosokkal és a Kennedy-klán virágaival? Nyikita még azt is megengedte magának, hogy izzadt cipőjével verte az asztalt az ENSZ közgyűlése közben, anélkül, hogy kidobó embereket hívtak volna.

Ugyanilyen hangulatban hajtotta le méltóságteljesen Alekszej Koszigin, bolsevik miniszterelnök-helyettes a rosszul főtt krumplihoz hasonló fejét, hogy megkapja a babérkoszorút Franciaországtól. A franciák még mindig elájulnak az auschwitzi történetek miatt, mint a nők – de teljesen elfelejtették a katyni néhány ezer lengyel tisztet. Ezek a tisztek 1939-ben egy Franciaországgal szövetséges állam hadseregében szolgáltak; a lengyel társadalom elitjét alkották, és a Szovjetunió lelőtte őket, mint a kutyákat.

Magának Sztálinnak, a huszadik század legszörnyűbb gyilkosának, a kérlelhetetlen zsarnoknak, aki évtizedeken át esztelen módon gyilkoltatta le a saját népét, munkatársait, tisztjeit és családtagjait, azok egyikének kellett lennie, akik csillogó aranykardot kaptak a legkonzervatívabb uralkodótól, Anglia királyától. Őfelségének fogalma sem volt róla, hogy milyen hátborzongató ajándék volt ez egy ilyen bűnözőnek.

De ha mi, a második világháborút túlélő fasiszták olyan szemtelenek vagyunk, hogy kinyitjuk a szájunkat egy pillanatra, akkor a következő pillanatban „az igazi demokraták" ezrei őrjöngve sikoltozni és csaholni kezdenek – megfélemlítve barátainkat, akik buzgón kérnek minket: „Vigyázzatok, hogy mit mondotok"!

Mivel kapcsolatban vigyázzunk, hogy mit mondunk? A Szovjet most ennyire tiszteletre méltó?

A világ 44 éven át *[a szerző ezt 1989-ben írta – a szerk.]* szemlélője volt sok mindennek, így számos alkalma volt tudatára ébredni a bolsevik gonoszság mélységének. A világ látta Kelet-Németország 1953-as és Magyarország 1956-os tragédiáját: mindkét országot szovjet tankok tiporták el, szabadságvágyuk feléledésének megtorlásaképpen. 1968-ban a ENSZ szemtanúja volt, hogy a kommunista betolakodók százezrei Csehszlovákiát eltaposták és szájkosarat raktak rá, mint egy állatra. Ez a nép egy megdöbbentő naivitásnak esett áldozatul: azt álmodta, hogy észrevétlenül ki tud csúszni a gályarabság jármából, amelyet Moszkva rakott a fejére.

A világ nem hivatkozhatott tudatlanságra annak láttán, hogy a Szovjetunió számos népet elnyomott a Finn-öböltől a Fekete-tenger partjáig. Ezek az agóniák világosan mutatják, hogy milyen borzalmakat szenvedett volna Európának nem az egyik, hanem mindkét fele, ha Sztálin Berlinen túl tudta volna vinni a tankjait, minden irányban, Anglia partjáig és a Gibraltár sziklájáig.

Az 1942. novemberi sztálingrádi pokoltól az 1945-i berlini pokolig 900 nap telt el borzalommal és félelemmel. Ez egyre elkeseredettebb küzdelem volt egyre borzalmasabb szenvedésekkel, és ennek esett áldozatul az a több ezer fiatal, akik önként, szabad akarattal elhatározták, hogy kimennek a frontra.

Egyesek önként vállalták a halált: a vörös tankok betűszerinti értelemben sárba taposták őket. Ezek mindenüket feláldozták, hogy a Vörös hadsereget a borzalmas számbeli túlereje ellenére feltartóztassák vagy lassítsák; hogy feltartóztassanak egy áradatot, amely a Volgától eredt és Nyugat-Európa felé tart.

1940-ben csupán egy hét telt el attól, hogy a német Wehrmacht Szedánhoz közel áttörte a francia frontot, addig, hogy győzelmesen elérte az angol Csatornát.

Mi történt volna, ha a német Keleti Fronton az európai harcosok – akik között 28 országból 400 000 nem-német önkéntes volt – oly kétségbeesetten vonultak volna vissza, mint a belgák és a franciák? És ha a brutális küzdelem hosszú három évén át nem fejtettek volna ki méterről méterre egy valóban emberfeletti ellenállást a bolsevizmus áradatával szemben? Megmondom Önöknek: egész Európa el lett volna árasztva a megszabadulás lehetősége nélkül 1943 végén vagy 1944 elején, mielőtt Dwight Eisenhower tábornok megérkezett volna a tankjával az első almafájához Normandiában.

Azóta 44 év telt el. Minden európai ország, amelyet a szovjetek meghódítottak – Észtország, Lettország, Litvánia, Lengyelország, Kelet-Németország, Csehszlovákia, Magyarország, Románia és Bulgária – az ő könyörtelen uralmuk alatt maradt.

Mihelyt a legkisebb felkelés történik Kelet-Berlinben, Budapesten vagy Prágában, megérkeznek a motorizált boxerek. A szovjet tankok leverik az álmodozókat a felkelés kezdeti stádiumában.

A nyugati szövetségesek, akik oly oktalanul „együttműködtek" Sztálinnal, 1945-től kezdve lassanként kiábrándulttakká válnak.

Az első jel az volt, amikor Churchill azt suttogta Trumannek, amikor távoztak egy tanácskozásról, amelyet Sztálinnal, a második világháború igazi győztesével folytattak: „A rossz disznót döftük le!"

Mily patetikus és késői sajnálkozás: „A rossz disznót döftük le!"

Igen, Winston, az ön korábbi „jó disznója" jelenleg óriási sárkányként terpeszállásban áll Európa és Ázsia felett, tüzet lehel a vigadozása; a sárkány farka Vlagyivosztoknál, és az orra Franciaország határától 120 mérföldre. ▶

Ifj. Tompó László

A LIBERÁLIS ISKOLA CSŐDJE

Magyar Bálint nemrég bejelentette, hogy már ebben a tanévben megtiltják a buktatást az általános iskola második osztályában is, és megszüntetik az osztályozást. Az általa és pártja, az SzDSz ideológusai képviselte liberális szemlélet szerint nem csak a nemzeti és a keresztény, de semminemű világnézetet nem lehet ráerőltetni a gyermekekre – ez lenne a „világnézeti semlegesség” –, hanem rájuk kell bízni a választást, sőt azt is, egyáltalán akarnak-e bármiféle értékrendről hallani. Hasonlóképpen etikai normákat sem lehet a gyermekekre kényszeríteni, mert ezzel megsértenénk személyiségi jogaikat. Nem kétséges, hogy a „gyermek- és személyiségközpontú”-nak beállított felfogás leghatározottabb megfogalmazója az a Jean-Jacques Rousseau volt, aki mindezt már 1762-ben meghirdette az „Émil, vagy a nevelésről” című regényében.

Szerinte „a Teremtő akaratából” mindenki jónak születik, ezért a gyermek ösztöneit, testi és anyagi kívánságait egyáltalán nem szabad korlátozni, mert az veszélyezteti egyéniségét. Hogy ez hova vezet manapság, hazánkban eddig inkább csak hírből tudhattuk, hiszen – a Kádár-korszak minden nemzetellenessége ellenére – a hagyományos, ún. „porosz” módszert, amely a szellemi megismerés pontosságára, rendszerességére és ezzel párhuzamosan a testi erőnlét fejlesztésére helyezte a hangsúlyt, a magyar iskolarendszer megőrizte, amit bizonyít, hogy fiataljaink bámulatosan megállták helyüket a külföldi iskolákban is. Az SzDSz-diktatúra megkívánta iskolatípus azonban egyre gátlástalanabbul akarja gyermekeink lelki, szellemi és testi egészségét aláásni.

Az amerikai iskolákból kikerülő diákok zöme analfabéta, a legegyszerűbb számtani műveletek elvégzésére is képtelen, a világtörténelem eseményeit, az európai nemzetek kulturális teljesítményeit elemi fokon sem ismeri. Bármennyire hihetetlennek tűnik, tény, hogy az USA-ban egy átlagos matematika szakos egyetemista hallgató messze nem tud annyit, mint egy korántsem jeles osztályzatú magyar középiskolás. De korántsem csak a szellemi képességeikkel van baj. A legfrissebb felmérések szerint az amerikai fiatalságnak fokozatosan „eltűnik” az izomzata. A 6 és 16 év közötti amerikai fiatalok ötven százaléka nem volt képes teljesíteni a Kraus-Weber-tesztek követelményeit, míg a hasonló korú európaiaknál ez az arányszám csak tíz százalék volt, aminek oka a „gombnyomásos” életmód, a krónikus televízió-függőség, amelyről Manfred Sptizer megállapítja: „Tudományos kutatások szerint a televízió hatására a gyerekek kövérré, butává, erőszakossá válnak, és rossz lesz a tanulmányi eredményük. Egy átlagos amerikai diák 13 ezer órát tölt el az iskolában 12 év tanulás alatt, de 25 ezer órát a tévé előtt, amelynek során 32 ezer gyilkosságot, 40 ezer gyilkossági kísérletet és 200 ezer erőszakos cselekményt lát.” (*Deutsche Presse Agentur*, 2005. szept. 30.)

Magyar Bálint és hívei fájlalják, hogy nálunk még nincs teljesen így, hogy vannak általános- és középiskolák, amelyekben nem kötelező tananyag Kertész Imre és Eörsi István, annál inkább Szabó Dezső vagy Wass Albert. Hogy nem minden gimnázium mellékhelyisége szolgál a serdülő ifjúság „csillapíthatatlan” nemi vágyának kiélésére, hogy közülük nem mindegyik engedélyezi a lágy és nem lágy drogok, a kendermag és egyéb füvek szívását, osztályfőnöki óra címén a tanárnak a drogokat népszerűsítő előadást, vagy akár a tananyagot megkövetelő tanár diákok és szülők közös akaratából való azonnali eltávolítását.

Nekik „sok” az, amit a porosz iskola hitünkből, kultúránkból megőrzött, ezért törekszenek arra, hogy kiforgassanak múltunkból, ezért akarják, hogy testi és szellemi munkavégzésre teljesen képtelen, a szó szoros értelmében erkölcsileg és fizikailag használhatatlan ifjúságot bocsássanak ki intézményeikből. Céljuk, hogy előbb-utóbb minden hazai iskola magáévá tegye a Rudolf Steiner megálmodta Waldorf-módszert, amely a lelki, szellemi és testi képességek teljes leépítésével korcs nemzedékeket bocsát ki. Bármily hihetetlennek tűnik, tény, hogy a „Waldorf-iskolában” (nálunk jelenleg egyetlen egy működik, Solymáron) azt tesz a gyermek, amit akar: akkor is „érettségizhet”, ha tizennyolc éves koráig nem tanul meg írni, olvasni, számolni.

Minden jel arra mutat, hogy az SzDSz irányította kultusztárca egyetlen érdemi célja a holocaustkultusz ébren tartása. Szándéka szerint legszívesebben eltörölné a történelem tantárgyat, hiszen mindaz, ami nem fér bele a „holocaust-propagandába”, elavult és értelmetlen. A „holocaust” viszont nem: hadd higgye szegény magyar, hogy azért bűnös, mert eleik „gázkamrába küldték” a zsidókat! Odáig süllyedtünk, hogy egy nemrég megjelent „Társadalomismeret” című tankönyv (szerzője Domokos Zsuzsa) a Nürnbergi Per szellemében azt veri a nebulók fejébe, hogy a nemzetiszocializmus „közel hatvanmillió ember értelmetlen halálához” vezetett.

Régi igazság: az nyeri meg a jövőt, aki az ifjúságot megnyeri. *A jelek szerint a liberális világhódítók a magyar ifjúság erkölcsi-szellemi tönkretételével akarják saját gyermekeiknek megnyerni a jövőt a mi őseink földjén.* Remélem, eljön az idő, talán nem is olyan sokára, amikor még jobban ki fogják mutatni foguk fehérét a liberális iskola sarlatánjai, és annyira elege lesz belőlük a most még elhomályosult szemű, de végsőkig el nem vakítható magyar tömegeknek, hogy szedhetik sátorfájukat, és oda kerülnek, ahová valók.

Terebessy Emőke

RUDOLF HESSRŐL

Dr. Olaf Rose, a 46 éves bochumi katonatörténész érdekes beszámolót írt Rudolf Hess béketárgyalásairól, és hogy miként került Churchill „békecsapdájába” Hess.

Idén augusztus 17-én volt 18 éve, hogy Spandau-ban Rudolf Hesst *megölték.* Halálának évfordulóján Jürgen Rieger ügyvéd Wundsiedel-ben, ahol Hess a családi kriptájában nyugszik, kívánt megemlékezni a halottról. A Wundsiedel-i polgármester azonban betiltotta a megemlékezést, azon indokkal, hogy ha ilyen megemlékezést tartanának, akkor megszegnék a büntetőtörvénykönyv 130. paragrafusának egyik pontját (Ab. 4. StGB). E törvény tiltja minden nemzetiszocialista dicsőítését. Még a Bajor Igazságügyminisztérium is beleszólt és tiltakozott!

Az évforduló alkalmából megkérdezték a neves történészt, Olaf Rose-t, miért e nagy félelem és tiltakozás? Így válaszolt: „Nyíltan nem beszélhetek azok nevében, akik Rudolf Hessre emlékezni akarnak. Az emlékezés annak a bátor, magas rangú politikusnak szólna, aki élete kockáztatásával Angliába repült a békekötés érdekében. Ha szándéka sikerült volna, több millió ember életét menthette volna meg.”

Hess 1941. május 10-én repült Angliába. Nem az első alkalom volt, hogy a békekötés érdekében cselekedett. Még 1940 júliusában például Portugáliába repült, hogy ott Windsor herceggel találkozzék. Többször volt Svájcban is. Bizonyítható háromszori repülőútja a béketárgyalások érdekében.

A Brit Állami Irattárban 16 akta található, amelyek a békekötés iratait tartalmazzák. Ezek még Hess Angliába repülése előttiek.

Ha valaki, mint Hess, Európában békét akart, elsősorban saját hazája érdekében, annak meg kell engedni, hogy legalább 60 év után reá emlékezzenek. Pár éve néhány aktát a britek betekinthetővé tettek.

Hess egykori védőügyvédje, Dr. Alfred Seidl még védence halála után is közzétehetett az újságokban híreket róla, melyekben nem „Hitler helyettese”-ről, hanem a békéért repülő Hessre emlékezett. Azóta újabb törvények születtek Németországban, amik nem teszik lehetővé a szólásszabadságot. *Szájkosarat tesznek a németek szájára.* Nemcsak Hess ünneplése, de csupán a reá való emlékezés is tilos! Németországban csak a holocaust-emlékművek előtti térdrehullás engedélyezett. Egyszerűen érthetetlen, miért félnek ennyire még egy halott emlékétől is 60 év után?

► Az orr 44 évvel később még mindig itt van, fenyegetőbb, mint valaha, olyannyira, hogy korunkban senki sem meri még megszólítani sem a sárkányt, kivéve, ha előbb hajbókol előtte.

1968-ban, a Prága lerohanását követő napon ennek a hitvány világnak Johnsonjai, De Gaulle-jai és Kisinger kancellárjai csupán tiltakozásokra, közhelyekre és félénk sajnálkozásokra szorítkoztak.

Eközben Európa fele megfulladt a Disznó hatalmas hasa alatt.

Mindez nem elég ahhoz, hogy igazolja a mi bolsevizmus elleni küzdelmünket?

Igazságos-e – illő-e –, hogy azokat, akik világosan előre látták a veszélyt, akik 1941-45 között útját állták a szovjet tankok vérrel szennyezett előrenyomulásának, akik feláldozták ifjúságukat, a családjukhoz fűződő gyengéd szálakat, fiatal energiáikat és vágyaikat, haláluk napjáig és a síron túl is úgy kezelik, mint a párjákat?

Igen, a párják azok, akiknek a száját összeszögezik attól a pillanattól kezdve, hogy meg próbálják magyarázni a rájuk vadászóknak: „Mi is olyanok voltunk, mint ti..”

Mielőtt önkéntesek lettünk, nekünk is boldog életünk volt, komfortos házzal rendelkeztünk, gyermekeink voltak, akik szerettek minket, és olyan dolgaink, amik könnyebbé tették az életünket…

Mi is fiatalok voltunk egykor, energiától vibráló testtel: testtel, amely gyönyörre vágyott, amely élvezte a tavasz friss leheletét, illatát és diadalmas lelkesedéssel ölelte magához az életet…

Mi is szenvedélyesen szerettük a munkánkat. Mi fiatalok is eszményeink megvalósítására törekedtünk…

De akkor a lelkiismeretünk arra indított minket, hogy tegyük félre normális életünk 20 vagy 30 évét, és minden álmunk elhalványult. Elmentünk a távoli, lidérces álmokkal járó szenvedésbe, a szüntelen szorongásba, az örök hidegtől való rettegésbe, ami behatol testünk minden egyes részébe. Olyan világba lépünk, ahol sebek szabdalták a testünket, és véget nem érő harcok – gyakran közelharcok – törték össze jobbról, balról a csontunkat. Ez a borzalmas hallucinációk ideje volt; mily borzasztó, amikor az ember tudatára ébred, hogy ezek jelentik a valóságot!

Mondja, uram, aki oly gyorsan elítél minket, látta-e bajtársainkat halálos agóniában? Hallotta-e a torkukra folyó vörös vér okozta csuklásukat? Látta-e az enyvszerű sárba folyó, vagy sötét viola színben a havon szétterülő vérünket?

Elgyötörten tértünk vissza a gyilkolás országából – inkább élve, mint halva; de az életnél kevesebb léttel.

44 évvel később emlékezünk börtönben meghalt vagy meggyilkolt szüleinkre, éppen úgy, mint arra, amikor végső erőfeszítésünkkel megérkeztünk a távoli számkivetésbe. A haragtartó, bűnös „demokráciák” olthatatlan gyűlölettel azóta folyamatosan üldöznek minket.

Volt olyan idő, nevezetesen az 1625-ös hollandiai Breda-i ütközet után (ez jelenleg is megszemlélhető és értékelhető Velazquez mesteri festményén a madridi Prado múzeumban), amikor a győztes ölelését, könyörületét és szeretetét kínálta fel a legyőzöttnek.

Egy emberséges gesztus! Mert legyőzöttnek lenni – micsoda szenvedés ez önmagában véve – és látni terveink és erőfeszítéseink összeomlását, összeszorított ököllel szembenézni a jövővel, ami mindörökre elveszett, és látni az utolsó lehelő Birodalom üres vázát – ez olyan fájdalom, aminek kifejezésére nincsenek megfelelő szavak!

Micsoda büntetés ez számunkra, ha bűnösök lettünk volna!

Micsoda szenvedést kaptunk, de mi csak a tisztaság győzelméről álmodtunk!

Kevésbé vad korokban a győztes testvérileg kezet fogott a legyőzött ellenséggel, megértvén a mérhetetlen, titkos fájdalmat, amit az érez, aki annak ellenére, hogy az életét megkímélték, elvesztett mindent, ami életének értelmet adott.

Mit ér az élet egy festőnek, aki elvesztette a látását, vagy egy szobrásznak, akinek levágták a karját?

Mit kínál még az élet egy politikai vezető számára, akit a sors összetört, aki hűségesen hordozta lángoló idealizmusát, akinek megvolt az akaratereje és energiája, hogy a látomásait megvalósítsa és megváltoztatni merészelje az életét a népéért?

Soha többé nem fogja megvalósítani a céljait, soha nem fog újra alkotni.

Számára a lényeg meghalt.

(Ford.: Tudós-Takács János)

Mecseki János

Fenyő Miksa Macartney könyvéről

avagy akik nem bírják elviselni az igazságot

A kiválasztott népiségűekkel vegyes baloldali emigráció nagy méltatlankodással és felháborodással fogadta és kommentálja C. A. Macartney professzor „October fifteenth" című művét. Hogy haragudni fognak rá, mert eddig zabolátlan történelemhamisításukra a tények, bizonyítékok és tárgyilagos analízisek nyomasztó tömegével rácáfol, az várható volt. Az azonban még minket, tengernyi rágalomhoz és méltatlan bánásmódhoz szokott hungaristákat is meglepett, hogy különben oly mesteri képmutatással színlelt „toleranciájuk" és többi „demokratikus" erényük álarcát azonnal levetették, amint politikai érdekeikbe ütköző tárgyilagos történelemábrázolással találták magukat szembe. Macartney könyve kihozta őket a sodrukból, mert a tragikus magyar közelmúlt eseményeit, indítékait és összefüggéseit nem azzal az elfogultsággal és részrehajlással tárgyalja, amelyhez az e tekintetben 13 éve *[ma már 60 éve, a szerk.]* alaposan elkényeztetett magyar baloldali emigráció és kapcsolt nemzetidegen részei hozzászoktak.

Az a megbeszélés, amelyet Fenyő Miksa a Látóhatár című, titóista hajlamairól hírhedt „irodalmi és politikai" emigrációs orgánum f. évi 3. számában az „October fifteenth"-nek szentelt, tanulságos példa arra a felháborodott sértődöttségre, amellyel ezek a körök ellenvéleményekre reagálnak, még ha azokat oly pártatlanság és tárgyilagosság tünteti is ki, mint Macartney munkáját.

Fenyő Miksát aligha kell bemutatnunk irodalmi kérdésekben jártas olvasóinknak. Azoknak a nemzetidegen, a magyar irodalom körül fontoskodó irodalmi menedzserek csoportjához tartozik, akik a múlt század második felében a magyar hírlapírás és könyvkiadás mellett hatalmukba kerítették a szépirodalmat is, és tőkeerejük révén a magyar irodalmi élet „szervezésében" élték ki becsvágyukat. Fenyő Miksa, akinek a nagyapját még biztosan nem „Fenyő"-nek hívták, Ady Endrét és költőtársait „karolta föl" az általa szerkesztett és szubvencionált Nyugatban. Ennek a nagylelkű gesztusnak aztán nemcsak az lett az eredménye, hogy folyóiratában Adyéknak fórumot biztosított s az ő hírnevük szelének szárnyán ő maga is bevitorlázott a magyar irodalomtörténetbe, hanem az is, hogy sikerült őket befognia végső fokon az őszirózsás és kommunista forradalmakhoz vezető, az első világháború hadszínterén harcoló hadsereg szellemét züllesztő, Nagymagyarország feldarabolásához jócskán hozzájáruló, „progresszív"-nek álcázott szélsőbaloldali agitáció szekerébe.

Mindez lehetséges volt a magyar irodalomnak abban az „aranykorában", amelyben egy élenjáró magyar irodalmi folyóirat egyetlen magyar szerkesztőt sem mutathatott fel. A Nyugat akkori főszerkesztője, Ignotus (Veigelsberg) Hugó, és szerkesztői, Fenyő Miksa és Osvát Ernő, egytől-egyig a kiváltságos idegen népi kisebbség tagjai voltak, nemkülönben Hatvany Lajos báró, Ady és a Nyugat körének másik mecénása.

Fenyő úr még otthonos környezetű New-Yorki száműzetésében, életének kilencedik évtizedében sem tudott leszokni arról, hogy magyar sorskérdésekbe beleszóljon. Mondanunk sem kell, hogy ezt még ma is ugyanabban a pökhendi hangnemben szokta tenni, amely a hamisítatlan lipótvárosiaknak mindig is sajátjuk volt. A Macartney-könyv megbeszélését a szerző személyére vonatkozó, fogvicsorgását leplező hízelgéssel kezdi: „jeles angol tudós"-nak, a magyar történelem „speciálistájának" nevezi, aki „tudással, páratlan szorgalommal, mondhatnók passzióval foglalkozik a magyarság történelmi problémáival..." Ez a nyájas hang azonban már cikkének harmadik bekezdésében megváltozik, amikor méltatlankodva megállapítja, hogy „Macartney ... nem látja a fáktól az erdőt" s értékeléseit, „ha szükséges s bizony gyakran szükséges", át kell értékelni. „Távol áll tőlünk," – lódítja – „hogy Macartneyt rosszhiszeműséggel vádoljuk, viszont meg kell állapítanunk s ezt bizonyítani próbáljuk – hogy gyakran, s éppen a fontos dolgokban, fölületes s fölületessége olykor könyökével súrolja a rosszhiszeműséget."

Miután tehát, holott „távol áll" tőle, a szerzőt gyakorlatilag mégis rosszhiszeműséggel vádolja, a kilátásba helyezett „bizonyítás" ellenére semmit sem bizonyít, hanem „becsületszóra" kijelenti, hogy a dolgok nem úgy voltak, ahogy Macartney őket megírta, hanem ahogy őfenyősége őket állítja. Ezzel semmivel alá nem támasztott, egyéni, szubjektív véleménye számára olyan bizonyító erőt igényel, amilyen csak tárgyi és érdemi bizonyítékoknak jár ki. De ez a szépséghiba őt a legkevésbbé sem zavarja. Példának okáért ex cathedra kijelenti, hogy Macartney forrásai közül Baross Gábor, Bartha Károly és a „német náci" Veesenmayer s Rahn adatai kevesebb hitelt érdemelnek, mint az ő, Fenyő Miksa, politikai felfogásához és érdekeltségéhez közelebb álló Apor Gábor, Bakách-Bessenyei György és Szegedi-Maszák Aladár adatai.

Hasonló megalapozású Fenyő Miksa érvelése amellett, hogy Kassát 1941 nyarán nem orosz, hanem német repülőgépek bombázták, így provokálva ki Magyarország hadbalépését Németország oldalán: „Nem volt Magyarországon ember, ki ne tudta volna, hogy az orosz jelzésű gépek német eredetűek voltak – a sarki hordár is tudta." Őfenyősége tehát felsőbbséges kézmozdulattal egyszerűen asztal alá söpri Macartney kínos gondossággal, pro és kontra, összehordott bizonyítékanyagát, amelynek alapján a kassai támadás német szerzősége legalábbis valószínűtlennek tűnik. Ehelyett az országban állítólag keringő mendemondákra hivatkozik. Ezen a szilárd bizonyíték-alapon aztán azzal vádolja az általa is „jeles tudós"-ként elismert szerzőt, hogy „meglehetősen elkeni a dolgot". Különben is: aligha hisszük, hogy a „sarki hordárnak", aki bizonyára magyar ember volt, annyira érdekében állt volna a németek ludas voltáról meggyőződve lenni, mint a lipótvárosi kávéházak közönségének, amelynek véleményét a harcias kritikus nyilvánvalóan összetéveszti a magyar közvéleménnyel.

Igen fájnak Fenyő Miksának azok a jellemrajzok, amelyeket Macartney professzor a magyar politikai élet vezető alakjairól ad. Módszeréhez hűen, ismét csak nem bizonyít, hanem gyanúsít: Macartneyt gyanúsítja jobboldali politikusok iránti „lojalitással", vagy mint Imrédy Béla esetében, irántuk táplált „baráti érzés"-sel, amely „feledteti vele a százezreket, kiket Imrédy politikája indított el a gázkamrák felé." Fenyő úr nyilván elvárja, hogy a „gázkamra"-érv elől a történész tárgyilagos kutatómunkája éppúgy visszariadjon, mint napjaink opportunista politikusainak és újságíróinak gyávasága. Különben nem merné felhozni ezt az érvet éppen szegény Imrédy Béla ellen, akinek a magyar zsidótörvényekhez volt ugyan köze, de a „gázkamrákért" még közvetve és tudatlanul sem felelős. Bárdossy személyének és politikájának megítélésével kapcsolatban Fenyő már minősíthetetlen gyanúsításának általánosítására vetemedik: „Általában Macartney nagyvonalú a megbocsátásban; igen szigorú a bocsánatos bűnök tekintetében – mint később majd ráidézzük –, de a főbenjáró bűnök dolgában megértést mutat s mintegy a görög sorstragédiák szükségszerűségét látja bennük." Fölösleges mondanunk, hogy Fenyő úr mit sem „idéz rá" az „October fifteenth" szerzőjére, hiszen ahhoz érvekre és bizonyítékokra volna szüksége, hanem szokott módján ex cathedra kijelenti: „…Bárdossy nem, volt bűnbak, hanem felelős bűnös".

Legjobban azonban Fenyő Miksának a könyv „Szálasi-fejezete" fáj, „különösen a respektus", amellyel a szerző „Szálasi személyének hódol". Nagyon zokon veszi Macartneynak, hogy Szálasi Ferenc lángoló hazafiságát elismerte, amit ő annak a „szuggesztív erő"-nek tud be, amivel a Hungarista Mozgalom vezetője „Macartneyt megbabonázta". Mert ilyen álnok, orv módszerekkel dolgozik őfenyősége: a tárgyilagosságra, tudományos értékítélet-mentességre kínosan ügyelő külföldi történészt „érdekeltség"-gel vádolja s csak azt felejti el megmagyarázni, hogy vajon miben állt, egyáltalában miben állhatott ez az „érdekeltség" egy brit állampolgárnál és történésznél, akinek pusztán nemzetiségénél fogva is inkább lett volna oka a nemzeti jobboldalt kedvezőtlen színben feltüntetnie – ha már Fenyő Miksa mindenáron elfogultságot akar róla feltételezni. ▶

▶ Végeredményben Nagy-Britannia a háborúban a „másik oldalon” állt s Macartney ismételten kifejezi sajnálkozását, hogy Horthyék különböző különbéke-tapogatózásai nem sikerültek.

Hogy a Fenyő-féle érvelést a maga szánalmas olcsóságában bemutathassuk olvasóinknak, íme még két épületes idézet: „Még csak annyit, hogy Szálasi nevét Macartney együtt említi Eötvös József, Kossuth Lajos, Jászi Oszkár, Teleki Pál nevével s teszi ezt anélkül, hogy mosolyra húzódna szája. Tudósunk okoskodása a következő: Kossuth lángelméjű hazafi; dunai konfederációs terve nem vált valóra; Szálasi hungarista tervei sem váltak valóra, tehát Szálasi lángelméjű hazafi. Szálasi naplóját a Bibliának kijáró tisztelettel idézi szerzőnk s reverenciájában odáig megy, hogy nagy magyar nyelvészekre való hozzáértéssel megmagyarázza az ilyen kifejezések értelmét: ‚honképes', ‚talaj-gyökeres' s igazán nem Macartney hibája, hogy még mindig nem értem.” – „Macartney lelkiismereti feladatnak tekinti, hogy a Hitlert hűségesen kiszolgáló politikusokról megállapítsa, hogy nem árulók. Láttuk ezt a Szálasi-esetben s ugyanerre vállalkozik Reményi-Schnellernél.”

Ezek a Fenyő idézetek magukért beszélnek s egyben annyira szerzőjük ellen, hogy nekünk még csak minősítenünk sem kell őket, ami számunkra annál is inkább szerencsés körülmény, mert felment attól a kínos és kilátástalan kísérlettől, hogy az ő nívójára szálljunk le. Ami pedig azt illeti, hogy ő a „honképes” és „talajgyökeres” kifejezéseket „még mindig nem érti”, ezen egy percig sem csodálkozunk, mert természetesnek tartjuk, hogy népi sajátságainál fogva nincs érzéke irántunk. Honon és hazán Szálasi Ferenc valóban nem azt az országot, értette, amelyben valaki megtalálja üzleti számításait – az országalapító és- fenntartó többség kizsákmányolásával és kárára.

„Magyarral, aki elolvasta volna (Macartney könyvét), még nem találkoztam” – örvendezik Fenyő Miksa, de cikkének artikulátlan rikácsolása inkább arra vall, hogy ebben a lódításban maga sem hisz. Állítása csak a következő két esetben felelhet meg a valóságnak:

1. Fenyő a galíciai eredetű és a Lipótvárost magyar jellegéből kivetkőztető népséget, amelynek tagjaival érthető módon sűrűn érintkezik, „magyar”-nak tartja.

2. Igazi, azaz „honképes” és hazája sorsát az emigrációban is szívén viselő magyarral nem szokott találkozni.

Bár az „October fifteenth” potenciális magyar olvasóközönsége azokra korlátozódik, akik a konyhanyelvi foknál jobban bírják az angolt, mi már sok magyarral találkoztunk, akik a legnagyobb érdeklődéssel s gyakran bizony elszoruló szívvel olvasták. Biztosíthatjuk Fenyő Miksát, mi gondoskodunk majd arról, hogy minél többen, magyarok is, külföldiek is, elolvassák!

Fenyő kritikának alig nevezhető dühkirohanásával nem azért foglalkoztunk, hogy Macartney könyvét megvédjük. Védelemre az rá sem szorul, mert elfogulatlansága, tárgyilagosságra törekvése vitán felül áll, érdemei önmagukért beszélnek. Ez persze nem jelenti azt, hogy a könyv minden részletével, megítélésével egyetértenénk. Lapunk múlt számában ezt nyíltan megmondtuk, több kifogást hoztunk fel s megállapítottuk, hogy rokonszenvvel, részrehajlással a Hungarista Mozgalom vagy a szélsőjobboldal javára Macartney aligha vádolható. Éppen ellenkezőleg! Mivel azonban a két háború közti Magyarország valódi történetét akarta nyújtani, mivel feltétlen tárgyilagosság szándéka vezérelte, nem volt mit tennie, mint hogy magát a tényékhez és bizonyítékokhoz tartsa, függetlenül rokonszenvtől vagy ellenszenvtől. Nem rajta múlott tehát, hogy a tények és bizonyítékok nem egyeztethetők össze a baloldal eddig kolportált történelemhamisításával.

Fenyő Miksa magából kikelt kirohanásával csak azért foglalkoztunk, hogy ismét, századszor és ezredszer, bebizonyítsuk, hogy ő és baloldali, valamint „honképtelen” társai nemcsak állandóan történelmet hamisítanak, hanem pártatlan oldalról megállapított igazságokat sem bírnak és akarnak elviselni. Cikkünknek ezt a címet is adhattuk volna: „Így írtok ti” – így érveltek és ilyenek vagytok, ha levetitek a színlelt tolerancia és tettetett demokratikus „fair play” álarcát. A történelem lassan őrlő malma végül is leleplez benneteket. De hiszen ilyen alkalmakkor magatokat is eléggé leleplezitek! Lásson meg titeket minél több magyar és külföldi, meztelen valótokban!

Cél, 1958 November

Kerecseny János

KOLOZSVÁRI TEMPLOMTÉREN

Kolozsvári templomtéren
Minden ablak tárva,
A városnak ifja, vénje
Ablakoknál állva,
Szent csudára várva

Kong a harang, búg a harang
Ahány, annyi módra.
Virágszőnyeg, hímes szőnyeg
Az utakra szórva.

Csattog a kürt, trombita szól
A diadalt fújja,
Alig hagyja abba, rögvest
Ércesen zúg újra.

S messze földön újabb kürtök
Rivalgnak fel rája:
Közeleg már Horthy Miklós
Sok szép katonája.

Hej! de csuda büszke sereg!
Miből? Honnan támadt?
– Dicső Vezér! Félistenek
Robognak utánad!

Áldva legyél, Magyar Isten,
Hogy hagytad megérnem,
Könnyezem a kolozsvári
Öreg templomtéren.

Ámde könnyem nem a bánat,
Örömöm fakasztja:
Eljött végre mégis hazám
Gyönyörű tavasza.

Kolozsvári templomtéren
Emberezrek árja:
– Áldva legyen Horthy Miklós
Minden katonája!

(A kolozsvári bevonuláskor szavalták 1940-ben)

Kindler László

MIT ÜNNEPLÜNK KARÁCSONYKOR?

A keresztény vallás megalapítója, Jézus, az egész emberiség *legnagyobb filozófusa* volt, mert egyetlen tanításával meg tudta határozni a földi emberek egymás közötti jó kapcsolatának a legtökéletesebb módját. Ez a szeretetről és a megbocsátásról szóló tanítása volt.

Mi, magyarok, Jézus születésnapját minden évben a legnagyobb szeretettel és tisztelettel ünnepeljük meg, és a legmélyebb érzéssel gyászoljuk halálát meggyilkolásának évfordulóján. És ezt attól függetlenül tesszük, hogy a keresztény vallás melyik ágához tartozunk, mert mindnyájunk számára Jézus a *megváltó*.

Éppen ez a szeretet és tisztelet keltette fel a gondolkodó emberek figyelmét arra, hogy az utóbbi évek karácsonyi ünnepei előtt egyre kevesebb lett a Jézus nevére és születésnapjára való utalás, mígnem lassanként napjainkra Neve már szinte sehol sem található meg az utcák, üzletek és üdvözlőlapok díszítésein. De a „Merry Christmas!” köszöntés is már csak elvétve fordul elő rajtuk. Helyettük mindenütt a „Happy Holidays!” és a „Seasons Greetings!” köszöntések szerepelnek, mintha nem is Jézus születésnapját ünnepelnénk, hanem csak egy kis téli szabadságot. Ugyanakkor a kereszt jele is teljesen elfelejtődni látszik.

A kommunista-ateista rendszerben Jézus és a Szűzanya nevét is agyonhallgatták. A karácsony ünnepnév helyett a „Fenyőfa ünnepe” elnevezést használták, és a gyermekeknek azt magyarázták, hogy nem a Jézuska, hanem a Télapó hozta az ajándékot. Mindez ellen senki sem mert nyíltan tiltakozni, mint ahogyan ma sem mer.

De vajon mi lehet az oka mindennek? Kiknek nem tetszik Jézus neve, születésnapjának megünneplése?

Mert Jézusnak a minden népre vonatkozó, szeretetet és megbocsátást hirdető felsőbbrendű valláserkölcsi világszemléletéhez nem tudnak felemelkedni a zsidók alsóbbrendű, kizárólag gyűlöletre és bosszúállásra alapuló világszemléletéből. Meggyőződésem szerint a kommunista és demokratikus berendezkedésű országok irányítóinak a karácsony ünnepét ellényegtelenítő magatartása ellen elsősorban a papoknak és a hívőknek kellene fellépniük.

SZITTYAKÜRT
Megjelenik minden 2. hó 15-én
Tiszteletbeli Főszerkesztő – Honourary Editor:
MAJOR TIBOR
Főszerkesztő – Editor:
DOBSZAY KÁROLY
Főmunkatárs:
Tudós-Takács János
Olvasószerkesztő:
Ifj. Tompó László
Kiadó-Publisher:
Hungária Szabadságharcos Mozgalom
P.O Box. 35245, Puritas Station Cleveland, Ohio 44135, U.S.A.
Interneten: http//web.cetlink.net
E-mail: szittya@cetlink.net
Magyarországon terjeszti:
Gede Testvérek Bt.
Telefon: (06-1) 349-4552
Levélcím: 1385 Bp. 62. Postafiók 849.
E-mail: gedetestverek@yahoo.com
Előfizetés:
Egy évre $ 30.00
Egyes szám ára $ 2.25 US
Magyarországon egy évre 2000 Ft.
A magyarországi előfizetést kérjük a Gede Testvérek Bt. címére küldeni.
Légipostai előfizetés esetén a csekket kérjük a „Szittyakürt” névre kiállítani és a Kiadó címére küldeni.
A névvel ellátott cikkek nem feltétlenül azonosak a kiadó, illetve a Szerkesztőség véleményével, azokért mindenkor a cikk írója felelős.
ISSN 1215-5489